ANTHONY RICHES

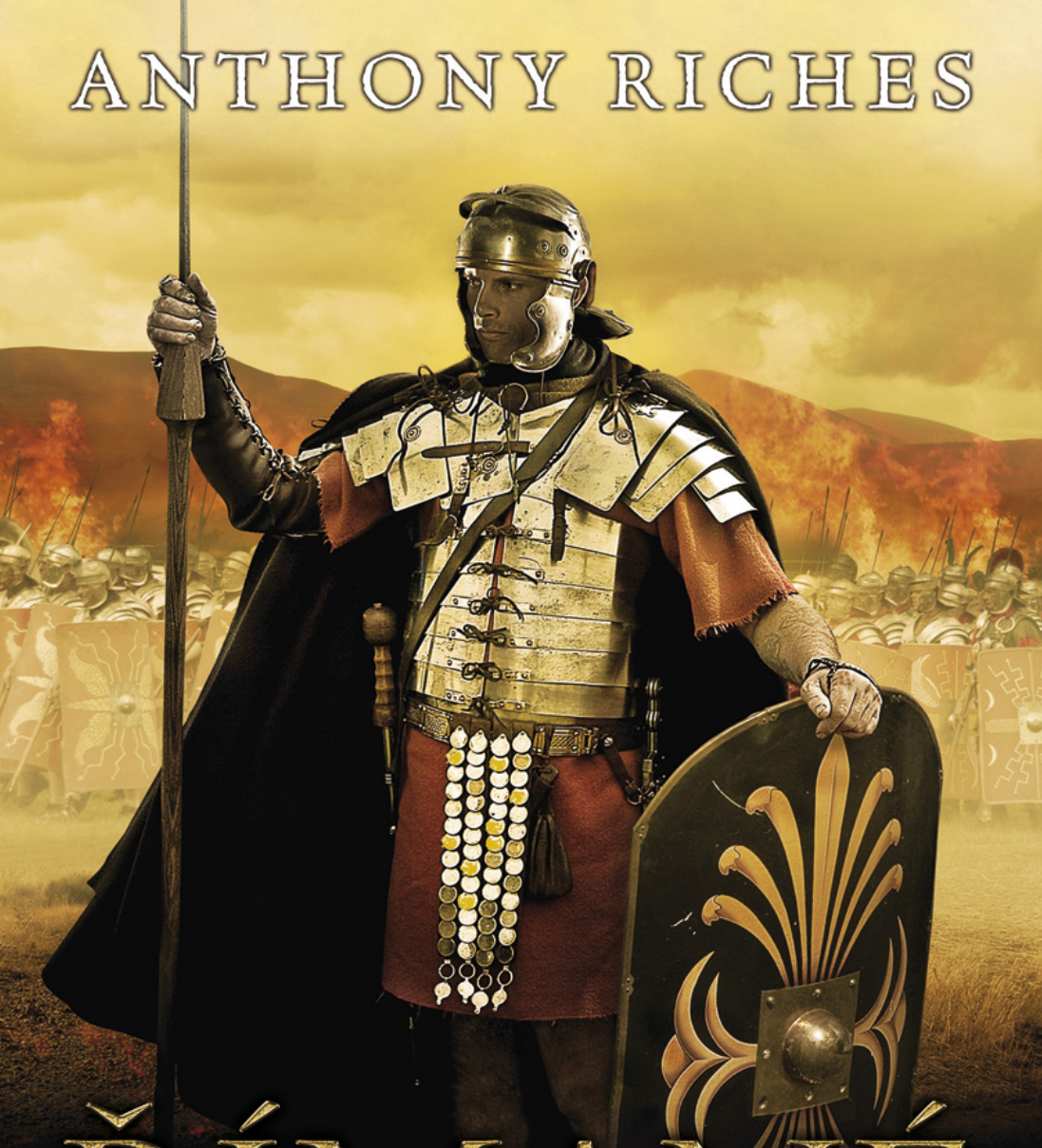

ŘÍMANÉ

V samotném srdci legií…

OREL SE MSTÍ

ŘÍMANÉ

OREL SE MSTÍ

ŘÍMANÉ
OREL SE MSTÍ

ANTHONY
RICHES

Přeložil Petr Kovács

ART

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2013 by Anthony Riches
All rights reserved.

Z anglického originálu *Empire: The Eagles's Vengeance*
(Published by Hodder & Stoughton, London, 2013)
přeložil © 2014 Petr Kovács
Redakce textu: Eva Císařová
Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-247-4

Milované Julii a Julianovi

PODĚKOVÁNÍ

Než se pustíme do čtení, sluší se, abych se vám přiznal, že tato kniha by nevznikla bez podpory mnoha a mnoha lidí, kteří mi s ní pomáhali. Jsem si jistý, že při psaní tohoto vděčného poděkování stejně na někoho zapomenu, což ale neznamená, že bych si jeho pomoci nebyl vědom. Jinak to ani v této osamělé a často nepochopené práci není možné. Jestliže tedy zapomenu přidat na seznam i tvoje jméno, drahý příteli, slibuji, že ti koupím drink a osobně ti poděkuji, jakmile se příště potkáme!

Moje první poděkování směřuje k mé ženě (mám striktně zakázáno nazývat ji „partnerkou") Helen a dětem Johnovi, Katie a Nickovi za jejich toleranci v okamžicích, kdy jsem byl až příliš ponořený do sebe, nebo mě přepadly nálady, ale tak už to zkrátka chodí, když se člověk snaží vytáhnout z hlubin své fantazie smysluplný příběh. Umím si však živě představit, jak úmorné a otravné asi byly naše cesty autem, ať jsme jeli kamkoli. Trpět vedle sebe někoho, kdo dělá deset věcí najednou, není jistě dvakrát příjemné. A já jsem řídil, okusoval si nehty, vymýšlel v duchu jednu scénu za druhou – pořadí se mohlo dle okolností lišit. Za to vše a mnoho dalších příkladů nezměrné tolerance vám patří moje poděkování i láska.

Pak jsou tu můj agent Robin, nevyčerpatelná studnice rad a nápadů, s nímž si mohu při obědě dát i několik drinků, a moje redaktorka Carolyn, která mě nikdy nepřestane ohromovat svou trpělivostí a neochvějným vedením. Tým v nakladatelství Hodder, to je především podpora a povzbuzení. Díky vám, jste skuteční profesionálové. Když píšu s vědomím, že vás mám po boku, mívám pocit, že psaní je tou nejjednodušší prací na světě.

Moji první čtenáři – Viv, David a John – to je vždy spolehlivá a upřímná zpětná vazba na dílo již „téměř, ne však zcela dokončené“. Díky nim vidím i celý les, ne pouze jednotlivé stromy.

A děkuji také tobě, můj čtenáři, protože dál čteš příběhy, k jejichž psaní pociťuji tak silné nutkání. Svým zájmem uvádíš mé postavy v život (a dodáváš tak i smysl života jejich tvůrci), a zasloužíš si být na této stránce společně se všemi ostatními. A pokud si mohu dovolit i malou reklamu, věz, že většina příběhu ještě stále čeká na to, až ti ji dovyprávím. Tungrové vybojují v příštích dvaceti pěti letech ještě mnoho bitev a čeká na ně spousta práce. Zůstaň mi tedy věrný a společně se staneme svědky pádu dynastie, nelítostné občanské války, a poznáme i železnou ruku despotického tyrana z pohledu vojáků, kteří krvavé plány mocných uvádějí v život.

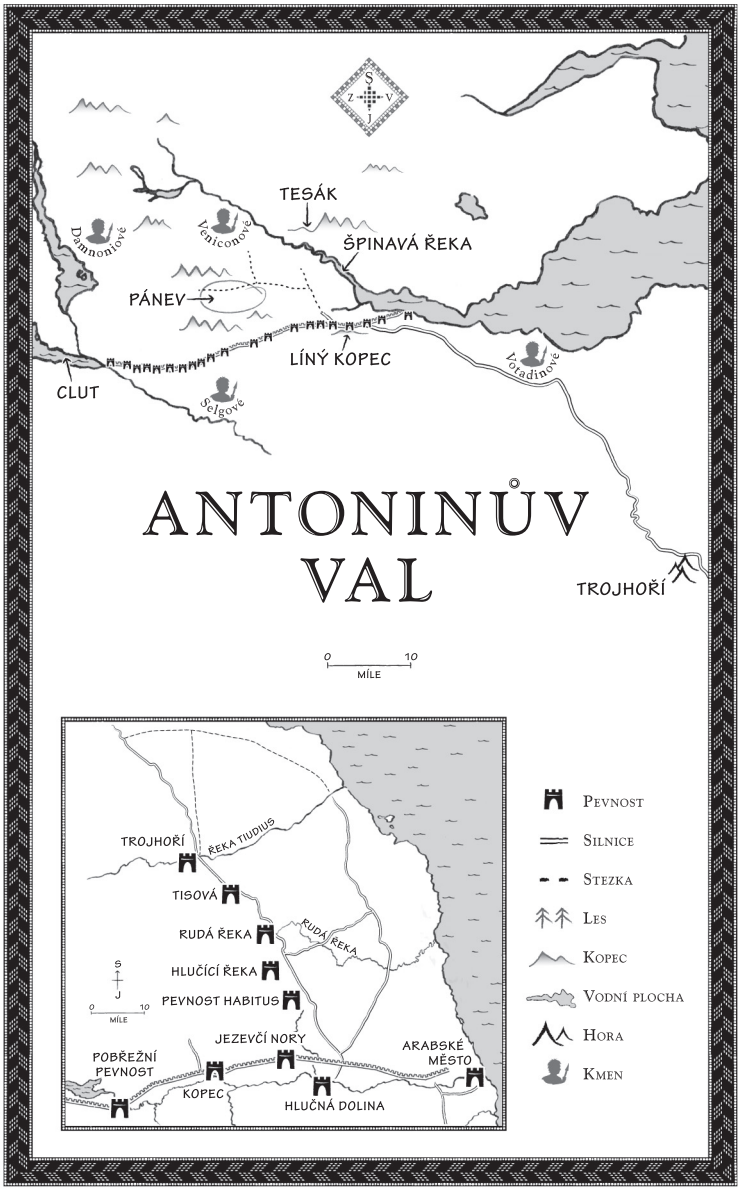
S
Z
V
J
TESÁK
ŠPINAVÁ ŘEKA
Damnoniové
Veniconové
PÁNEV
LÍNÝ KOPEC
Voradinové
CLUT
Belgové
ANTONINŮV VAL
TROJHOŘÍ
0
10
MÍLE
TROJHOŘÍ
ŘEKA TIUDIUS
TISOVÁ
RUDÁ ŘEKA
RUDÁ ŘEKA
HLUČÍCÍ ŘEKA
PEVNOST HABITUS
JEZEVČÍ NORY
ARABSKÉ MĚSTO
POBŘEŽNÍ PEVNOST
KOPEC
HLUČNÁ DOLINA
PEVNOST
SILNICE
STEZKA
LES
KOPEC
VODNÍ PLOCHA
HORA
KMEN

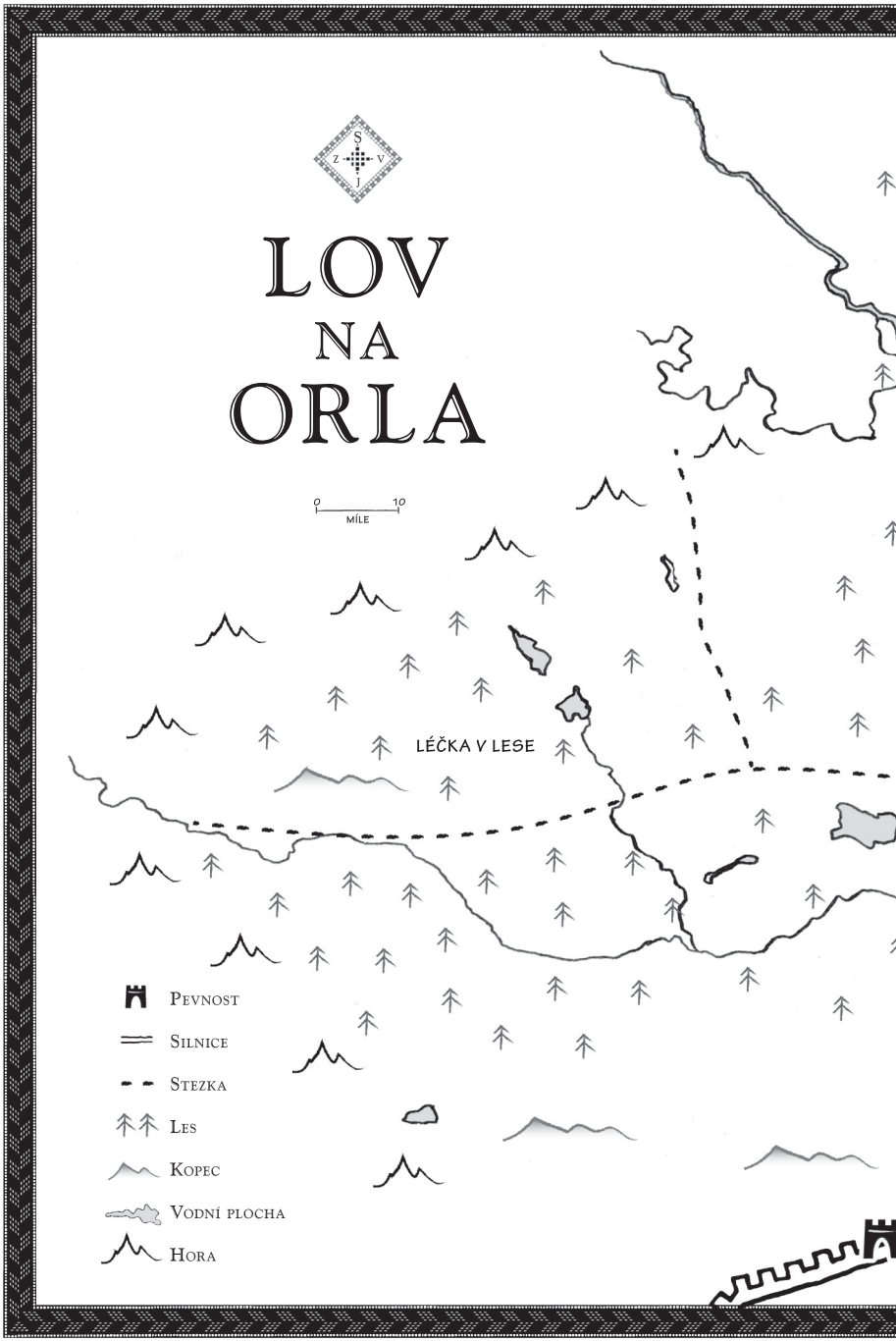
S
Z
V
J
LOV
NA
ORLA
0
10
MÍLE
LÉČKA V LESE
Pevnost
Silnice
Stezka
Les
Kopec
Vodní plocha
Hora

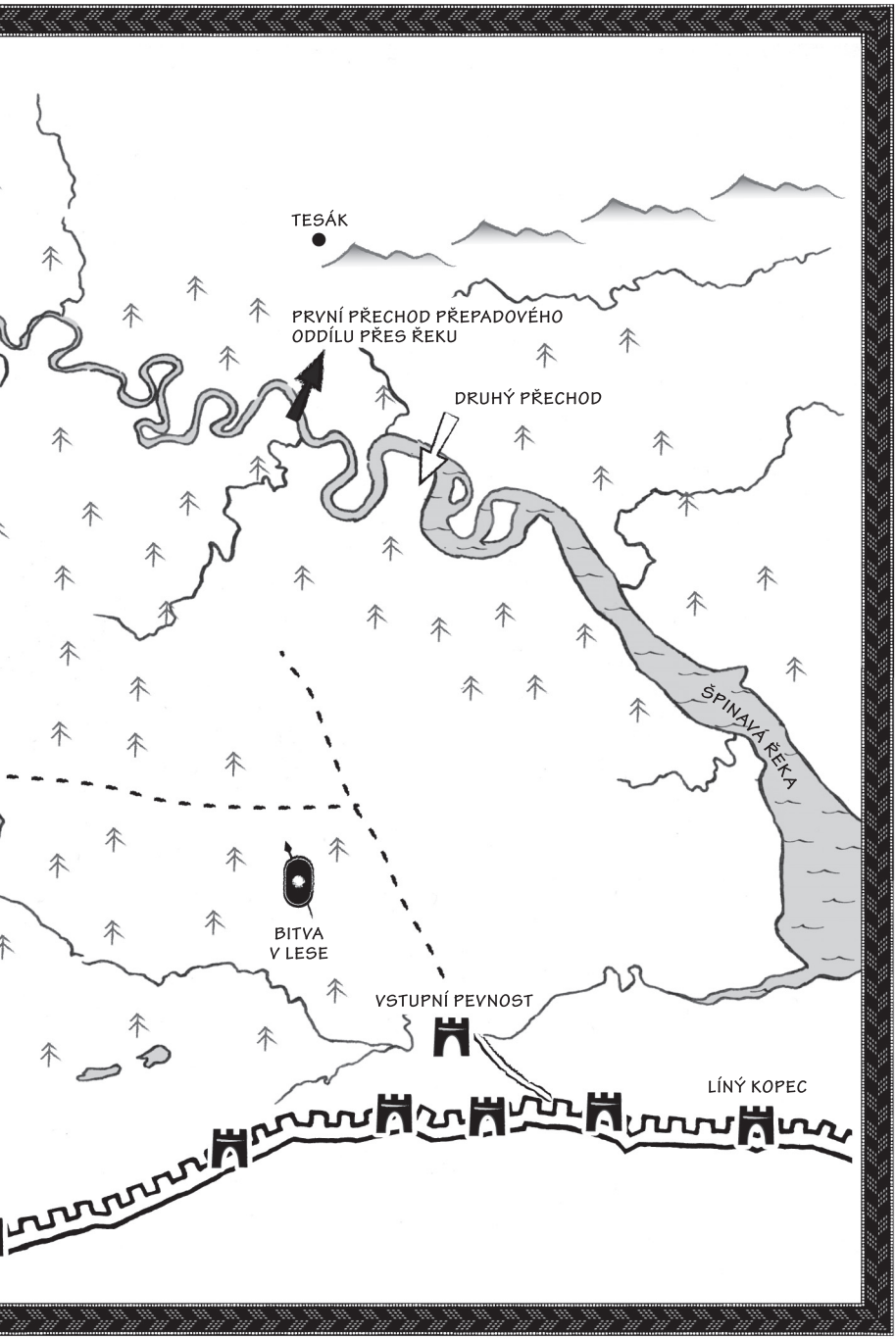
TESÁK
PRVNÍ PŘECHOD PŘEPADOVÉHO ODDÍLU PŘES ŘEKU
DRUHÝ PŘECHOD
ŠPINAVÁ ŘEKA
BITVA V LESE
VSTUPNÍ PEVNOST
LÍNÝ KOPEC

Prolog

„*Ticho!* Přichází král!“

Král Naradoc z kmene Veniconů se lehce pousmál rituálním slovům rozkazu, který se zpravidla užíval ke ztišení příliš hlučných bojovníků v okamžicích, kdy se nahrnuli do kmenové královské dvorany, v níž svému lidu udílel audience. V oněch dnech, kdy se v síni shromáždila kmenová elita, aby mu složila hold, se urození válečníci zuřivě překřikovali a odstrkovali, aby právě oni byli slyšet a vidět, a každého z nich doprovázel půltucet těch nejmohutnějších a nejdivočejších hrdlořezů, které ve svém klanu dokázali najít. Bojovníky zdobilo spirálovité modré tetování, typické poznávací znamení kmene, a i když zbraně museli ponechat v širokých, klenutých vratech dvorany pod dohledem královy osobní stráže, tvářili se stále divoce a hrozivě. Potetovaní šampioni svých klanů se tísnili v přeplněném prostoru a čekali na králův příchod a vzájemně se popichovali, ať už žertem, jako přátelé, nebo zlobně, protože mezi nimi panovala odvěká nepřátelství. Všichni do jednoho si však byli vědomi, že dnes musí zůstat jen u slov, lhostejno jak ostrých či štiplavých. Trest za porušení královského rozkazu by byl rychlý. Naradokův strýc Brem, muž s oholenou hlavou a zarputilým, nemilosrdným obličejem, jmenovaný vykonavatel královské vůle, by si hlasitým zabušením okované hole o tlustá prkna podlahy zajistil klid všech shromážděných klanů. Jako jeden muž by se bojovníci otočili a poklonili trůnu, na který by se mezitím Naradoc usadil, a královským pokynutím ruky by jim dal najevo, že přijímá jejich projevy úcty.

Ne však dnes. Dvorana byla jako vždy naplněna kouřem z ohňů, jež ji

vyhřívaly, ale široký otevřený prostor před trůnem byl zcela prázdný. Na Bremův návrh byl vyklizen právě pro účely této audience. Starší muž měl při obhajobě svého rozhodnutí o přesném způsobu smrti, jímž by měl jejich nevítaný host sejít z tohoto světa, zcela nečitelný výraz.

„Bylo by určitě moudřejší neprolévat krev tohoto muže veřejně, můj pane a králi. Selgové nevezmou jeho vraždu na vědomí jen tak a je úplně jedno, že je to psanec bez cti."

Naradoc pomalu a uvážlivě pokýval hlavou, ocenil moudrost předneseného návrhu a odsouhlasil, že v královské síni sídelní pevnosti Tesák nebude při exekuci přítomen nikdo s výjimkou nezbytného počtu mužů nutných k zajištění bezpečnosti. To však bude jen hrstka jeho osobních strážců, což jsou bojovníci, jejichž věrnost králi nelze ničím zpochybňovat. Za zády slyšel šoupání nohou způsobené čtveřicí mužů, kteří se usazovali na křesla, zmenšené napodobeniny jeho vlastního trůnů, rozmístěné do oblouku: byli to jeho strýc, bratr, bratranec a synovec, celý zbytek rodiny tak žalostně zredukovaný v prohrané bitvě s Římany před dvěma lety. Rozhlédl se kolem a zavadil pohledem o škaredě znetvořenou tvář Bremova lovčího, jemuž dnes nikdo neřekl jinak než Jizva. Muž byl v bitvě, v níž zahynul i Naradokův bratr, tak těžce zraněn, že ho Římané ponechali na bojišti jeho osudu. Jednoduše se domnívali, že se ze svých zranění nikdy nezotaví natolik, aby ho mohli alespoň trochu výhodně prodat na trhu s otroky. Dlouhá jizva se mu táhla přes půl obličeje, nejprve bílá jako kost, posléze strašidelně zarudlá, dodávající celé tváři děsivé, hrůzu nahánějící vzezření. Král se nikdy nepřestával divit tomu, že se někdo tak znetvořený a děsivý může těšit tak mimořádné přízni dívek a mladých žen. Jizva však měl kolem sebe mladých krasavic toužících po jeho přízni vždycky víc než dostatek. Během uplynulého roku z nich dokonce vytvořil bojovou skupinu lovkyň, jejichž společnou kořistí byli Římané z pevností rozmístěných na Valu. S přímo zběsilou zuřivostí se vyžívaly v jejich chytání, zabíjení a mučení. Tím dokonce převyšovaly válečníky, kteří se lovu na Římany účastnili po jejich boku a byli v jejich přítomnosti zcela zmatení. Lišky, jak si říkaly, v nich totiž na jedné straně vyvolávaly chlípné touhy, provokovaly je svou okázalou cudností a zdrženlivostí – někteří z mužů dokonce tvrdili, že pokud jde

o slasti těla, dávají přednost jedna druhé –, a na druhé straně zároveň pocit neklidu a nejistoty z blízkosti žen, které se tak rády vyžívaly v tom, že svým římským zajatcům řezaly přirození, aby si je pak usušené věšely za opasky. Když konečně utichlo všechno šoupání a postrkování židlí, král ještě chvíli vyčkal a teprve potom položil přes rameno otázku. Záměrně přitom napodoboval styl svého bratra Drusta, tak jak ho okoukal během let, která předcházela jeho nešťastnému rozhodnutí vypravit se po boku Selgovů do války s Římem.

„Kdo bude první, komoří?"

Rozhodnutí, pokračoval Naradoc v tichých úvahách, jež mu nakonec přivodilo smrt, i když to byla slavná smrt chrabrého bojovníka, jehož na onen svět doprovázela desítka pobitých římských vojáků. Smrt je prostě smrt a tato způsobila, že se Naradoc musel ujmout trůnu, pro nějž byl jeho bratr jako stvořený, zatímco on si na něm ještě stále nezvykl. Brem na jeho otázku odpověděl a králi připadal strýcův hlas podrážděný, naplněný jasným nesouhlasem z přítomnosti nevítaného hosta.

„Návštěvník z krajů za hranicemi našeho území, můj pane a králi, urozený válečník z kmene Selgovů, který nás přišel požádat o pomoc. Předstup, Calge!"

V tichosti čekali, zatímco se prázdnou síní nesly šouravé kroky vysokého, vyzáblého muže, obklopeného z obou stran zatvrzele vyhlížejícími příslušníky jeho kmene, posledními věrnými, kteří bývalému králi Selgovů ještě zbyli. Obě Achillovy šlachy mu před dvěma roky přeřízl jeden pomstychtivý římský důstojník, alespoň pokud bylo možné věřit tomu, co se povídalo. Zranění se sice zhojila, ale muž již nikdy nedokázal chodit jinak než bolestným, šouravým krokem. Za nimi šla ještě šestice Naradokovy osobní stráže s rukama na jílcích mečů. Byli to veteráni války s Římem, kteří, a to mu Brem již mnohokrát zopakoval, by za krále v okamžiku položili život. Jakmile se Calgus dobelhal až před královský stupínek, předklonil se, co to jen šlo, i když se přitom musel přidržovat svých spolubojovníků. Jeho ostrý, pisklavý hlas byl slabší, než když naposledy promlouval ve velké dvoraně, ale Naradoc v něm i tak vycítil železné odhodlání, a bezděky se zachvěl při vzpomínce na zradu a podlost, které byl bývalý král Selgovů v minulosti schopen.

„Králi Naradoku, děkuji ti, že jsi mě přijal ve své královské síni. Přicházím k tobě jako král Selgovů, jako jeden vládce žádajícího druhého o pomoc. Jako odměnu ti nabízím –“

„*Král Selgovů*, říkáš?“ Naradoc vložil do odpovědi veškeré pohrdání a výsměch a zavrtěl nevěřícně hlavou. „Já tu spíš vidím zchromlého žebráka a jeho dva poslední věrné. Ano, býval jsi mocným vládcem, mužem, který málem svrhnul římské jho nad touto zemí, ale přesto Římané i dnes dál drží ve své moci území na jih od severního Valu a ty zde stojíš jako prosebník před lidem Veniconů.“

Když Calga takto umlčel, král Veniconů se zaklonil do vyřezávaného dřevěného opěradla trůnu a se škodolibým úsměvem se otočil dozadu ke svým rodinným příslušníkům, aby se s nimi podělil o své pobavení.

„I tak ti ale, bývalý králi Selgovů, musím přiznat, že máš koule. Doneslo se mi, že tvému kmeni nyní vládne tvůj mladší bratr a že požádal Římany o mír, aby tak svůj lid ušetřil nelítostného zacházení ze strany legií. Dostává se mu ho od konce té jejich nešťastně vyprovokované a prohrané války. Pokud je mi známo, tak ty máš pod hrozbou smrti zakázán návrat na území kmene za rozpoutání války s Římany, kterou jsi nemohl ani ve snu vyhrát, protože jsi ji s Římany vedl na jejich vlastním písečku. A přesto sem jen tak přicházíš…“ Král pobaveně potřásl hlavou nad Calgovou troufalou odvahou. „Až sem, do samého srdce veniconské moci, jako bys už zapomněl na porážku, do níž jsi svým úlisným přemlouváním a falešnou sebejistotou zavedl mého bratra Drusta, protože jsi příliš věřil ve své vlastní schopnosti porazit římské legie v přímé bitvě. Musím i proti své vůli přiznat, že něco takového je skutečnou ukázkou velké odvahy.“

Král se na okamžik odmlčel a prohlížel si muže stojícího před ním mezi dvěma průvodci, kteří ho dovedli k branám veniconské pevnosti.

„Možná bych se měl vyjádřit přesněji. Buďto velké odvahy nebo stejně velké hlouposti.“ Kývl rukou ke svým válečníkům. „Na kolena s ním.“

Vzduchem se ve světle oranžových odlesků ohňů zablýskla ocel a královi pečlivě rozestavění strážci zabodli dlouhé, tasené nože do zad a hrdel překvapeným a nic netušícím selgovským bojovníkům. Král se při této bleskové demonstraci krvavého a zuřivého násilí na okamžik

zachvěl, i když ji sám přikázal. Několik záblesků lesklých čepelí a oba muži Calgova doprovodu zemřeli dřív, než vůbec stačili vytáhnout meče. Jejich vrahové je postrčili dopředu na zem před vyhnaného vládce Selgovů, který jen zavřel oči, zavrtěl hlavou a přiložil si ruku ke kořeni nosu. Jedno neurvalé šťouchnutí stačilo k tomu, aby skončil natažený na studené kamenné podlaze síně, ruce v kalužích krve vytékající z těl jeho zabitých spolubojovníků. Naradoc mu pokynul, na tváři souhlasný úsměv vyjadřující spokojenost s bezmocí muže povaleného na zemi před sebou.

„To už je lepší. Teď tu máme skutečného Calga. Ležíš tu na zemi v krvi posledních dvou přátel, které jsi na tomto světě ještě měl, nezbylo ti nic z tvé dřívější moci či postavení, jsi jen žalostný stín muže, jímž jsi kdysi býval. Pověz mi tedy, kdysi králi, dnes žebráku, co jsi zde doufal svojí návštěvou získat? Jaký divný myšlenkový proces tě mohl přivést k závěru, že se ti zde může dostat jiného přijetí než ostré dýky, jako odplaty za neštěstí, které jsi na naše království před dvěma lety přivolal?“

Calgus se namáhavě zvedl ze země na kolena a očistil si krev svých druhů o chatrný, ošuntělý plášť, který měl přitažený k tělu. Kdysi dlouhé, rudé vlasy mu po jeho zmrzačení pobledly a tu a tam jimi prokvétaly proužky šedin, avšak každý, kdo ho znal na vrcholku moci, v dobách, kdy jeho krvavé povstání na maximum otestovalo pevnost, s níž Římané drželi severní Británii pod svojí nadvládou, by okamžitě poznal lesk jeho očí.

„I já tě zdravím, Naradoku, králi Veniconů. A přijmi můj srdečný dík…“ Calgus ukázal rukama na těla před sebou, „že jsi mne zbavil zátěže těchhle dvou. Popravdě řečeno, jejich kouzlo už začalo dávno uvadat, vlastně s nimi nebyla už žádná zábava, i když, kdyby to bylo na mně, našel bych asi jemnější způsob, jak se jejich přítomnosti zbavit. A pokud jde o tvoji otázku, proč za tebou přicházím, odpověď je nad očekávání prostá. Mám něco, o čem jsem přesvědčen, že by tvému kmeni mohlo přinést užitek; symbol římské moci, na který jen velice málo mužů mohlo kdy položit ruku. Ještě pořád mám císařského orla Šesté legie, trofej, kterou jsme jim vyrvali přímo na bojišti v době, kdy jsme ještě měli ve válce převahu. Pro Římany je ztráta orla pohromou a skutečnost, že ho bude mít v rukou člověk jako *ty*, bude, jako bys jim do jejich rány přisypal sůl. I oni si jistě uvědomují, že jejich přítomnost

na Valu zbudovaném císařem Antoninem nebude mít dlouhého trvání a nejspíš nepřežije konec tohoto léta. Doneslo se mi, že legie na Valu se bouří proti rozkazům, které je poslaly tak daleko na sever, kde jsou nuceny čelit nebezpečí zloby a spravedlivého hněvu tvých válečníků, který je v minulosti již dvakrát přiměl k tomu, aby tento severní Val opustily. Až navíc zjistí, že držíš v rukou i jejich orla, bude to pro ně poslední kapka. To si myslím."

Calgus skončil a posadil se vkleče na zadek, na své již téměř zbytečné nohy, jejichž svaly se nedostatkem smysluplného cvičení smrskly a zakrněly. Naradoc se pod jeho pátravým pohledem lehce zaklonil a zavrtěl hlavou ze strany na stranu.

„Zatímco jsi mluvil, Calge, přemýšlel jsem, proč v tvé přítomnosti cítím takový neklid. A pak jsem to pochopil. Odpověď je vlastně snadná. Jsi jako had. Zákeřný, zrádný plaz. Takového bych mohl poctít důvěrou jenom za cenu maximálního rizika. Nabízíš mi římského orla?"

Král mávl lhostejně rukou. „Klidně si ho nech. Římané jsou zarputilí, sveřepí a pomstychtiví lidé, a já moc dobře vím, že tenhle ztracený symbol své moci nepřestanou hledat, dokud ho nenajdou, bez ohledu na krvavou cenu, kterou za něj budou muset zaplatit. A stejně tak je mi jasné, že se strašlivě pomstí každému, u koho orla nakonec najdou. Ten pak desetinásobně zaplatí za všechny ztráty, které Římané při hledání utrpěli. Když nabydou dojmu, že orla máme my, pošlou sem celou legii, aby nás potrestala. Naše pevnost je možná nedobytná, i kdyby se snažili sebevíc, ale kolem jsou desítky našich osad, a ty se římskému útoku ubránit nedokážou. Ne, Calge, můžeš si svého orla nechat a kéž by sis tenkrát před lety nechal pro sebe i pozvání, aby se můj bratr připojil k tvému povstání, což stálo život nejen jeho, ale i tisíce bojovníků našeho kmene. Až příliš dobře si ještě vzpomínám, jak jsi mu v této síni, když seděl na stejném místě jako teď já, sliboval tučnou kořist a vysvobození z římského područí. Prý navěky. A co jsme tou tvojí válkou nakonec získali? Drtivou porážku a samé zlo. To ono mě posadilo na trůn, který měl ještě dlouhé roky patřit mému bratrovi."

Naradoc si pohrdlivě odfrknul a rozhněvaně zavrtěl hlavou směrem k Selgovi.

„Podívej se na sebe. Jsi zlomená troska muže, jímž jsi kdysi býval, a já tě vyzývám, abys zmizel z mé přítomnosti. Utíkej ale rychle, nezdržuj se, jinak se vystavíš mému nelítostnému hněvu…“ Králův výraz se zvolna změnil v pobavený úsměv, s nímž sledoval, jak se Calgus bezmocně ohlíží kolem sebe. „No jistě, už chápu, ty přece nemáš, kam bys šel, viď? Tvoji vlastní lidé se od tebe odvrátili a tvoji poslední stoupenci tu leží v krvi na podlaze, je to tak? A určitě tě nepřekvapí, že mám v úmyslu ponechat si i koně, na kterých jste přijeli, protože mám silné podezření, že jste je beztak ukradli mému kmeni. Tak jaké možnosti ti vlastně zbyly, Calge? Jak tuhle zašmodrchanou situaci, do které ses sám dostal, vyřešíme? Mohl bych samozřejmě říct svým mužům, aby ti pomohli k bráně, ale co pak? Můžu tě ujistit, že v mém království se nenajde nikdo, kdo by se nad tebou smiloval a podal ti jídlo. Tvoje jméno tady moc nemilujeme, víš? Jestli by nakonec nebylo nejlepší, kdybych ti navrhnul rychlou smrt. Určitě by byla milosrdnější než smrt hladem, protože ta trvá dost dlouho a opravdu to není nic příjemného, i když tě ještě předtím nejspíš roztrhají vlci, až budeš příliš slabý na to, aby ses mohl bránit. Co říkáš, Calge. Je to jen a jen tvoje rozhodnutí. Klidně si všechno pořádně promysli, my máme času dost…“

Selgova se na něj podíval, na tváři lehký úsměv. Král přimhouřil podezíravě oči.

„Jestliže si mám vybrat mezi pomalou a rychlou smrtí, a jinou volbu jsi mi nedal, nebylo by přirozené, že bych se sám pokusil najít ještě jednu? Nebudeme v tom spolu zajedno?“

Mrzák na zemi zvedl ruku, aby králi zabránil v odpovědi, a nepřestával se usmívat nad neklidem, který náhle obestřel králův výraz. „Věděl jsem dopředu, jak nepřátelského přijetí se mi zde může dostat, i když svoji žádost považuji za vcelku rozumnou a přiměřenou, a proto jsem si ještě před svým příchodem pečlivě připravil terén. Po několik měsíců jsem svědomitě vyjednával s muži, na kterých závisí tvoje moc. Asi by tě hodně zklamalo, kdybys věděl, jak lehce sem za tvými zády pronikli moji lidé se zprávami pro tvé urozence i jak lehce se zase dostávali ven. Ještě víc by tě ale, Naradoku, rozezlila představa, jak snadno *všichni* přistoupili na můj návrh stran toho, že tvůj kmen si dozajista zaslouží *lepší* vedení.“

Král vyskočil a ukázal roztřesenou rukou na muže klečícího před sebou.

„*Zabijte ho!*“ Nakročil dopředu a sevřel ruku v pěst. „Ty jeden smradlavej vejškrabku hrbatý kurvy! Sám si přibiju tvoje uši na zeď a tvý vnitřnosti dám na hraní psům! Já…“

Naradoc se zastavil uprostřed věty, v naprostém šoku z náhlého, hrůzného bodnutí studeného železa v týle. Calgus k němu zvedl hlavu, naklonil ji ze strany na stranu, záměrně napodobuje královo gesto před chvílí.

„Vlastně je to už stará pravda, Naradoku. Ty nejděsivější okamžiky našeho života přicházejí ve chvílích, kdy je očekáváme ze všeho nejmíň. Já si ten svůj prožil po boku tvého bratra, když jsem si uvědomil, že římský tábor, který bereme ztečí, není nic jiného než návnada, a že ten tvůj vážený a uctívaný bratr jí nebyl schopen odolat o nic víc, než čokl pachu hárající feny. Byl to silný, tvrdohlavý, ale pošetilý muž, Naradoku. Kdyby dokázal jen *trochu* používat hlavu, možná by na ní ještě stále měl svoji korunu, a ty bys teď seděl hezky za ním na místě, které, řekl bych, mnohem lépe vyhovuje tvým omezeným schopnostem. Místo toho tady teď stojíš a cítíš, jak se ti kroutí střeva z té nepříjemné špičky meče v zádech. Vždyť za tebou by přece měli stát tví věrní. Jenže to bys musel mít mozek i správnou míru tvrdosti, aby sis jejich věrnost udržel. Promiň, že už ti neříkám králi Naradoku, ale myslím, že nám oběma je zřejmé, že nevládneš ničemu podstatnějšímu než hovnům, co ti už brzy vystřelí z prdele.“

Naradoc se bezmocně díval Calgovi do očí a se stále větší úzkostí si pomalu uvědomoval, že Selgova nyní potřásá hlavou a dívá se na něj pohledem, ve kterém se zračí spíš lítost než pohrdání.

„Jen se podívej kolem sebe, *veličenstvo*, a přesvědč se sám, co ti z tvého království ještě zbylo.“

Naradoc se otočil a setkal se s ledovým, netečným výrazem v očích své rodiny. Jeho bratr měl alespoň tolik svědomí, že se tvářil lehce zahanbeně, ale strýc, bratranec i synovec seděli jako sochy vytesané z kamene. Mužem, jehož meč ho nyní tlačil v týle, byl Bremův lovčí Jizva. Naradoc si teprve nyní s odevzdaným pokrčením ramen připomněl, že Brem lovčího tehdy po bitvě zachránil, odnesl ho z bojiště a staral se o něj tak

dlouho, dokud se neuzdravil. Jizva mu za to odpřísáhl věrnost na život a na smrt. Nyní se na něj díval zpod masky své křivé jizvy, a z jeho výrazu se nedalo vyčíst vůbec nic. Král se pokusil promluvit, ale z úst mu vyšlo jen tiché zachrčení.

„Vy *zmetci*…“

Calgus se zasmál jeho hořkosti.

„Jen realisté, Naradoku. Korunu dostane tvůj mladší bratr, to je snad jasné. Bratr tvé matky Brem konečně dostane tvou ženu, protože k ní ho, jak mi sám prozradil, už dlouho přitahují touhy, které dost dobře nemohl projevovat vůči své královně. Teď už na jejím postavení tolik nezáleží, takže ji prý v tvé posteli hodně rychle ošuká. Jeho syn, tvůj bratranec, se ožení s tvou nejstarší dcerou, která, a to musíš sám uznat, je na trochu zábavy v posteli už rozhodně zralá, a já nepochybuju, že s takovými boky obdaří svého muže spoustou báječných synů. Syn tvého bratra si vezme tvoji mladší dcerku. Ta je možná na svatební lože opravdu ještě mladá, ale i ženich je ještě chlapec. Myslím, že už si nějak poradí. Musíme jim také trochu věřit, že? A pokud jde o tebe…!“

Calgus se nakrátko odmlčel a kývl rukou k mužům za králem.

„Moji pánové, i když se mi tu sedí v prosebné pozici celkem pohodlně, možná by bylo přece jenom vhodnější, abych se svého úřadu rádce *nového* krále ujal vestoje.“

Na pokyn Naradokova bratra dva strážní postoupili dopředu a pomohli Selgovi na nohy. Ten se uklonil novému králi, ale ani na okamžik nespouštěl oči z Naradokovy běsnící tváře, jejíž pohled ho upřeně sledoval.

„Udělal jsi smrtelnou chybu, můj pane a bývalý králi. Stal ses proti své vůli králem, ale nedokázal sis svoji pozici zajistit. Ty první roky na trůnu jsou vždycky nejtěžší, co říkáš? Hranice mezí tím, jestli jsi až příliš krutý, nebo naopak příliš slabý, je tak zoufale tenká. Z vlastních zkušeností bych ti samozřejmě poradil, že jsi měl najít způsob, jak se svého mladšího bratra nějak v klidu zbavit. Osvědčenou metodou v tomto případě bývají nehody na lovu, to se přece stává. S jejich pomocí se vyvaruješ budoucích konfliktů uvnitř vlastní rodiny a zároveň tím zbývajícím členům rodiny ukážeš zuby a naznačíš jim, kde je jejich místo. Problém je,

že něco takového není tvůj styl, co říkáš? Jaká škoda, když jedna, dvě vhodně načasované vraždy ti mohly ušetřit spoustu starostí…“

Calgus se podíval na králova mladšího bratra a nedokázal se ubránit úsměvu. Ten jako nějaký krvežíznivý dravec nedočkavě zíral staršímu sourozenci na záda. „Jak to tak vypadá, tvůj bráška se morálností *tvého* odstranění tolik netrápí. Teda myslím teď, když se vaše úlohy obrátily.“

Naradoc s ledovou jistotou pochopil, že zemře, a konečně v sobě našel sílu promluvit. Zařval jako zraněný, zuřivý tur, vzteky bez sebe z tak naprosté zrady vlastního bratra.

„Jste všichni blázni! Ten chlap vás za pár dní rozeštve tak, že si půjdete po krku! A ty, můj bratře, jak dlouho myslíš že potrvá, než i tebe potká nějaká *nešťastná* nehoda na lovu, a cesta na trůn se náhle uvolní pro našeho strýce?“

Ještě dřív, než se v očích mladšího z bratří usadilo poznání, že se nechal napálit, Calgus se znovu ozval a jeho hlas zněl laskavě a vřele ve srovnání se slovy krále, který před okamžikem vynesl rozsudek nad rádoby uzurpátorem svého trůnu.

„A víš ty co, můj pane. Tvůj bratr má nejspíš pravdu. Opravdu jsi byl tak neskutečně hloupý a nepřidal ses na bratrovu stranu, jak by velel zdravý rozum. Ber to jako lekci, i když se ti jí dostává poněkud pozdě. Vraťme se ale zpět k naší lovecké nehodě. Čím víc o ní přemýšlím, tím víc mám pocit, že by nám ji nemuseli jen tak uvěřit. Myslím teď, když tu vlastně máme už dvě oběti…“ Odmlčel se a jeho pohled padl na bratrova bledolícího syna, chlapce, který byl sotva v pubertě. „Omlouvám se, samozřejmě, že budou *tři* oběti, rozumíme si?“

Calgus se otočil ke strýci obou mužů a rozhodil bezradně rukama.

„Napadá mě, že rodinný svár způsobený přemírou tvého vynikajícího piva by mohl být věrohodnějším vysvětlením této politováníhodné situace, v jejímž důsledku musíš, pochopitelně jen velmi neochotně, převzít královský trůn. Co o tom soudíš, můj pane a králi Breme?“

1

Germánské moře, duben, 184 n. l.

„*Merkur*?“ Merkur je ten okřídlený posel bohů, je to tak? První centurio První tungrské kohorty zavrtěl nevěřícně hlavou a unaveně si prohrábl rukou husté, černé vlasy. „Pochodujeme po svých až z Dákie, přes tisíc mil v každým počasí, na slunci, které propaluje mozek, i v ledových lijácích, a teď jsou tou jedinou věcí mezi mnou a pevnou zemí dvě míle téhle kalné vody…“ Povzdychl si a ještě jednou potřásl hlavou, zíraje upřeně do husté mlhy. „Tak nějak bych si myslel, že by se loď, která se, kurva, jmenuje *Merkur*, navíc s poctivou stovkou pořádně silných chlapů u vesel, mohla hýbat o něco rychleji než my při pomalém pochodu. Vždyť je to, sakra, válečná galéra, takže by snad mělo stačit, aby ten maník, co jí velí, řekl slovo a rozletěla by se po vlnách.“

Tribun Scaurus se otočil a podíval se na svého kolegu Julia s chápavým, shovívavým úsměvem, zatímco zbývající tři centurioni za ním si vyměnili kyselé pohledy.

„Ještě pořád ti není dobře, první centurione?“

Julius tvrdošíjně zavrtěl hlavou na znamení nesouhlasu.

„Už jsem vyblil všechno, co jsem v sobě měl, potom ještě jednou, kdyby ve mně náhodou něco zbylo, potom jsem sežvýkal a spolkl jakousi kulatou, růžovou věc. Už nemám, co bych ještě zvrátil, tribune, takže se moje tělo spíš uklidnilo ve stavu nespokojeného nasrání, než že by se dál otevřeně bouřilo. Ne, teď už mě jenom nudí to hlemýždí tempo, kterým se tyhle necky sunou dopředu, protože to rychleji asi neumí.“

„U Afroditiných cecků a chlupatý pipiny, dávej si pozor, aby kapitán neslyšel, že jeho pýše a radosti říkáš *necky*! Včera jsem ho zahlédl, jak jí hladí boky, a když zjistil, že se na něj dívám, podíval se na mě pohledem, který říkal ‚Já vím, ale nemůžu si pomoct'."

Scaurus se otočil a kývnutím odsouhlasil slova druhého největšího centuriona za svými zády, mohutného, svalnatého muže s plnovousem, jemuž ještě nebylo ani třicet.

„Máš naprostou pravdu, Dubne. Ten muž je na svou loď hrdý úplně stejně jako orlonoš na svoji zástavu. Nejraději by ji neustále cídil a leštil. Neviděl jsi, jak se včera mračil, když mu koza, kterou jsme před vyplutím obětovali, pocákala krví palubu?"

Tribun se otočil zpět na Julia. První centurio byl stejný pořízek jako Dubnus. Měl i stejně husté vousy a sklony k příležitostným výbuchům násilí a vzteku vůči nekázni či pomalosti svých podřízených. Mladší z obou mužů měl však plnovous i vlasy stále černé jako havran, první centurio již pomalu začínal šedivět.

„A pokud jde o tvoji naléhavou potřebu stanout již konečně nohama na pevné zemi, první centurione, jsem si jistý, že kapitán *Merkuru* má zcela obdobnou touhu nenajet v téhle mlze na břeh. Blízkost břehu pravděpodobně zjistíme podle troubení v Arabském městě, pokud jsou ovšem kapitánovy navigační schopnosti takové, že se skutečně nacházíme tam, kde se domnívá. Také bych ti rád připomněl, když dovolíš, že tady náš kolega vnímá návrat do Británie o něco komplexněji. Zcela jistě ho nyní trápí otázka, *kdo* tady na nás bude po příjezdu čekat."

Naklonil hlavu k nejméně svalnatému z přítomných centurionů, štíhlému mladíkovi s ostře řezanými rysy. Před dvěma lety našel u tungrské kohorty útočiště a ochranu a nyní s neproniknutelným výrazem naslouchal konverzaci svých druhů. Nakonec se podíval zpět na prvního centuriona.

„Zprávy o našem návratu do Británie nás už určitě předběhly, Julie. Můžeš si tedy být jistý, že příjezd dvou plných kohort pomocných sborů bude jistě středem zájmu štábu místodržícího provincie. Jak je nám všem dobře známo, místodržící trpí trvalým nedostatkem vojáků. Můžeme tady tudíž narazit na vysoké šarže a s nimi i na pár centurií legionářů, kteří se právě vrátili z bojů s Briganty, kde jim nakopali prdel, aby už

konečně pochopili, kdo tady vládne. Rovněž se musíme připravit na možnost, že císařský zatykač na Marka Valeria Aquilu, dříve příslušníka pretoriánské gardy, bude nyní obsahovat poznámku, že výše jmenovaný uprchlík a syn popraveného senátora si nyní říká Marcus Tribulus Corvus a je centurionem První tungrské kohorty. A nebude se čemu divit. Úřady měly víc než dostatek času na to, aby si uvědomily spojitost mezi oběma jmény. Obzvláště když vezmeme v potaz, že je to už déle než rok, co jsme umožnili, aby nám pláchnul ten zatracený frumentarius Excingus i se znalostí skutečné totožnosti našeho kolegy."

Na Juliovi bylo poznat, že si teprve nyní uvědomil všechny potřebné souvislosti.

„Proto tedy cestujeme na této válečné galéře, místo toho abychom se plácali společně se svými muži v těch děsivých kocábkách určených k přepravě mužstva. A proto jsme si sem vzali čtyři stanová družstva těch největších a nejdrsnějších vrahounů z kohorty a s nimi i jejich krajně nesympatického a protivného centuriona."

Poslední z důstojníků se na svého druha přátelský usmál a zabručel hlubokým basem.

„Moc hezky sis to poskládal, bratříčku."

Scaurus přikývl, na tváři stále stejný, nezúčastněný výraz, navzdory nutkání rozesmát se ze způsobu, jakým veliteli centurie sekerníků prošlo, když svého nadřízeného důstojníka nazval svým mladším sourozencem.

„Přesně tak, první centurione. *Pokud* tu na nás čeká uvítací výbor, může být natolik slabý, že ho zvládnu vyřídit pouze svou hodností, případně svaly tvých mužů, kteří je zadrží na tak dlouho, aby se centurio *Corvus* dostal bezpečně do hor. Pokud by ale došlo na nejhorší a těch mužů, kteří tu na nás budou čekat, bylo příliš mnoho na to, abychom je zvládli ukočírovat ať už mojí arogancí či silou, pak se náš mladý kolega může alespoň vzdát, aniž by tím utrpěla jeho důstojnost, a aniž by se jeho žena musela dívat, jak se jeho vojáci pouštějí do hrdinské, ale předem prohrané bitvy."

Scaurus se otočil na svého osobního strážce, vykukujícího o pár stop opodál s nevinným, nečitelným výrazem, i když Scaurus již z dlouhé zkušenosti věděl, že Germán slyšel každé slovo, které mezi důstojníky padlo.

„To platí i pro tebe, Arminie."

Tribunův osobní strážce se krátce zašklebil a dál jako morous zíral do mlhy před sebou.

„Jistě mi promineš, Rutilie Scaure, když tvůj rozkaz v této věci nedodržím až tak doslova. Je ti přece známo, že centurionovi vděčím za –"

„Za život? Jak bych na to mohl zapomenout. Kdykoli se po tobě sháním, učíš buď toho kluka Vlčka, jak vrhat kopím, nebo kdesi hlídáš našemu centurionovi záda, když se bůhví pokolikáté vrhá do dalšího nerovného boje. Někdy se sám sebe ptám, *čí* strážce vlastně jsi …"

Z mlhy vznášející se nad černou mořskou hladinou se kdesi v dáli ozvalo troubení, které všeobjímající vodní pára ztlumila na samou hranici slyšitelnosti. Po něm následovalo ještě jedno, ve vyšší tónině, a kapitán přistoupil až k nim a stručně prohodil.

„To je trubka z Arabského města. Vypadá to, že přistaneme přesně podle plánu, tribune. Už brzy se budete procházet zase po pevné zemi, pánové."

Titus položil Markovi na rameno ruku velkou jako lopata.

„Ničeho se neboj, bratříčku. Ať už tam na tebe čeká jeden nebo hned celá tisícovka mužů, nikdo se tě nedotkne, dokud já a moji muži budeme mít v plicích aspoň trochu dechu."

Jeho přítel zavrtěl hlavou a pokrčil rameny, aniž se jeho výraz jakkoli změnil.

„Tentokrát ne, Medvěde. Jestli na mě na břehu někdo čeká, radši se jim dobrovolně vzdám, než bych si připsal na účet další nevinnou krev. Kromě toho se mi někdy zdá, že se můj osud stejně jednou naplní až v Římě, ať se mi to líbí nebo nelíbí."

Dubnus přikývl a jeho hlas nabral snaživý, nápomocný tón.

„To mohu dosvědčit. Téměř celou noc se převaloval na kavalci a bez ustání vykřikoval něco o tom, že se musí pomstít. Původně jsem to přičítal tomu iberskému vínu, které pil celý večer, a proklínal jsem ho, že se v tom rámusu nedá spát…"

Marcus smutně přikývl.

„Jen vzácně zažiju noc, aby za mnou nepřišel z podsvětí můj otec a nepřipomněl mi, že jsem ještě neodplatil prefektovi pretoriánů Perennidovi

vyvraždění celé naší rodiny, a kdy by náš zesnulý kolega Carius Sigilis nepsal zkrvavenou rukou obviňující slova na cokoli, co se ve snu objeví."

Julius a Dubnus se na sebe podívali.

„Ta slova – nezněla náhodou *‚císařovi hrdlořezové'*?"

Marcus přikývl. Tribun Sigilis, který jim pomáhal odrazit sarmatský vpád do Dákie, mu prozradil jména lidí, kteří podle něj zavraždili senátora Aquilu a potom i celou jeho rodinu. Caria vzápětí zabili stepní nájezdníci. Stihl ještě Markovi odvyprávět příběh, který slyšel z úst informátora najatého jeho vlastním otcem, ctihodným členem senátorského stavu. Toho totiž nenechaly klidným stále častější, finančně motivované justiční vraždy, k nimž za císaře Commoda docházelo, a tak v této věci zahájil vlastní, tajné šetření.

„Ano, Julie, jsou to stále stejná slova, i po těch dlouhých měsících, které jsme již strávili na cestě od Danubia a Rhenu. Duchové zemřelých mě noc co noc navštěvují a volají po krvi. Jedině ta prý vykoupí jejich smrt a k pomstě, jak se zdá, může dojít pouze v Římě. Popravdě řečeno mě ta jejich vytrvalost už trochu unavuje. Přijde mi totiž zhola nemožné, že bych se ještě někdy v životě podíval do města, kde jsem se narodil."

Trubač v Arabském městě znovu zatroubil a teskné tóny trubky se utápěly v chuchvalcích nepoddajné mlhy. Marcus se otočil a upíral pohled do neproniknutelného šedého závoje.

„Jestli tedy nadešel čas, aby mě zajali a odvedli domů, přijmu svůj osud bez boje. Mám pocit, že utíkám už příliš dlouho."

„Tohle je možné jen v Británii, co říkáš, tribune?"

„Přesně tak, prefekte Caste, přesně tak…"

Mladší ze dvou mužů stojících na mole přístaviště v Arabském městě si přitáhl plášť těsněji k tělu a přes hlavu si přehodil tlustou vlněnou kapuci. Nenávistně se zadíval do husté mlhy, obklopující přístavní budovy. Jeho druh, menší a podsaditější chlapík působící v ledovém větru o poznání spokojenějším dojmem, hodil po svém kolegovi pobavený pohled, načež se zadíval na tři centurie v boji zocelených legionářů, vyčkávajících ve dvojřadu za jejich zády. Letmá kontrola ho nejspíš plně uspokojila, a tak se znovu zadíval na moře, tonoucí v neproniknutelné

mlze. Ještě chvíli vyčkával, až se znovu ozve troubení mlžné trubky, a teprve potom se vrátil k nedokončené konverzaci.

„Ano, Fulvie Sorexi, jen v Británii máme mlhu tak hustou, že si člověk nevidí ani na špičku nosu. Třicet let ve službách Římu mě naučilo, že každá provincie má svoje kouzlo, na které člověk, když už ho jednou pozná, nikdy nezapomene. V Sýrii to jsou například mouchy, které ti při jídle létají rovnou do pusy, pokud si nedáš jaksepatří pozor. V Judeji jsou to zase Židé a jejich krvežíznivá nenávist ke všemu římskému, dokonce i dnes, sto let potom, co Vespasianus zadupal jejich poslední revoltu do prachu. V Panonnii je to zima drsná tak, že v ní řeky promrzají až na dno, a v Dákii…“

Muž se odmlčel, a když se na něj jeho mladší druh po chvíli podíval, zjistil, že zírá upřeně do mlhy a v obličeji má soustředěný, neproniknutelný výraz.

„A v Dákii?“

Castus potřásl hlavou a na tváři se mu pomalu rozhostil úsměv.

„Kdybych ti měl povídat o Dákii, nestačilo by mi na to celé dopoledne, ale ve zkratce platí asi tolik: tohle věčnou mlhou zahalený, močály protkaný a deštěm promáčený hnízdo krvežíznivých, modře pomalovaných šílenců si s Dákií v ničem nezadá. Řekněme, že…“ Mužův výraz rázem ztvrdl. „Tam! Už jsou tady!“

Natáhl ruku a ukázal na tmavou tečku v mlze. Jeho společník přimhouřil oči a zadíval se ukazovaným směrem. Potom pomalu přikývl.

„Řekl bych, že máš pravdu, prefekte Caste. Už slyším vesla.“

Zatímco se oba krčili v teple svých plášťů, z mlhy se postupně nořil nejasný obrys a nabýval jasnější podobu, až se z něj vyloupla dravčí silueta válečné lodě, kterou její posádka poháněla pomalými záběry vesel po temně zelených vodách přístavu.

„Předpokládáš, že tohle je loď, na kterou tu čekáme?“

Sorex kývnutím odpověděl na otázku staršího muže.

„Podle všeho ano. Na ni a na zbytek První tungrské kohorty, alespoň tak mi to hlásili. Druhá kohorta by měla dorazit za pár dní. Podělaný pomocný sbory…“

Úsměv na prefektově tváři zvážněl a muž se podíval na svého

o dobrých dvacet let mladšího nadřízeného důstojníka, jenž za sebou neměl víc než rok vojenské služby.

„Na tvém místě, tribune, bych si dával velký pozor, abych něco takového neřekl nahlas před jejich velitelem. Pokud si na něj vzpomínám, není to typ muže, který by přešel jakoukoli urážku jen tak bez povšimnutí. Než bys ji dořekl, otočil by ji proti tobě a nacpal by ti ji do krku. Vždycky to býval pěkný tvrdohlavec, dokonce i když byl ještě chlapec, který poprvé oblékl dospělou tógu. Od té doby nabyl dostatek bojových zkušeností, a ty zredukovaly jeho trpělivost s muži *méně* zkušenými na minimum, takže bych ti rozhodně nedoporučoval to pokoušet."

Sorex našpulil rty, ale nepovažoval za nutné na doporučení jakkoli reagovat. Posádka lodi mezitím zastrčila vesla a pod zkušenými pokyny kormidelníka nechala galéru doklouzat k boku přístavního mola. Nyní, již zcela osvobozená z temného pláště mlhy, se loď všem představila jako bleskurychlý a smrtelný nástroj námořního boje, s vrhači šípů na přídi i na zádi a s třicítkou příslušníků námořní pěchoty stojících v pozoru na hlavní palubě. Z lodi hbitě vyskočilo několik mužů a rychle uvázalo loď k molu. Vzápětí zachytili dřevěný můstek, který jim jejich druhové vyhodili z boku. Jako první na úzkou lávku vstoupil kapitán, muž tvrdých rysů, s plnovousem, a věnoval Sorexovi ledabylý, povinný pozdrav. Zároveň kývl na Casta a ukázal rukou k ukotvené galéře za zády.

„Ano, tribune, tvůj náklad je v bezpečí. Je tu i císařský úředník, který za celou cestu z Germánie ani na okamžik nespustil oči z truhlic. Prokurátor Avus je nejnudnější úřednický suchar, jakého jsem na palubě svého *Merkuru* kdy uvítal. Ten pitomec dokonce trval na tom, že bude spát mezi nimi, i když jsem kolem truhlic rozestavil dvanáct svých mariňáků, kteří nad nimi drželi ve dne v noci stráž." Kapitán se otočil k lodi a vyštěkl rozkazy na svého zastupujícího důstojníka. „Vyneste ty bedny na palubu a připravte je na vyložení. Vojáci na hlídce se od nich nehnou ani na krok do té doby, než budou z lodi, a dokud armáda nepodepíše jejich převzetí! Zloději jsou dneska schopní vlízt vestálce pod hadry a šlohnout jí panenství dřív, než si toho vůbec všimne. Holka se pak diví, že jí roste břicho."

Za kapitánem scházela po můstku skupinka vojáků v čele s vysokým

mužem hranatého obličeje, v tvarovaném tepaném pancíři vyššího důstojníka. Prefekt Castus nakročil s napřaženou rukou vpřed, aby se s ním přivítal.

„Rutilie Scaure! Je jen málo věcí, které by mi dokázaly způsobit větší radost než pohled na *tebe*, jak se vracíš do téhle zpropadené díry, co má tu drzost říkat si provincie!“

Nově příchozí na něj chvíli civěl, ale pak se mu na tváři objevil úsměv poznání. Přijal ruku staršího muže a kývl mu na pozdrav.

„Artorie Caste! Už je to tak dlouho. Neviděli jsme se celých těch deset let, co jsem sloužil u Dvanácté Hromové, kam jsem přišel jako čerstvý tribunský cucák, který se nehodil na nic jiného, než aby roznášel hlášení a otravoval starší důstojníky svým nadšením a hloupostí. Myslel jsem si, že už jsi dávno na penzi a užíváš si plodů své práce.“

Castus se na něj přátelský zašklebil.

„To by nebylo nic pro mě, mladý muži. V Misenu ze mě odměnou za dlouhé služby udělali velitele flotily, ale sám víš, že jediné co římští námořníci ve skutečnosti dělají, jsou předstírané námořní bitvy ve flavianovské aréně, případně ještě zvedají nad diváky plátno, když jim na palice pálí slunko tak, že se to už nedá vydržet. To přece není život pro vojáka, nemyslíš?“ Scaurus po něm hodil chápavým pohledem.

„Takže jsem využil trochy těch známostí, co jsem měl, a nechal jsem se jmenovat táborovým prefektem Šesté Vítězné a tady mě máš. Už zase vězím až po koule mezi dost nepřátelskýma místníma divochama. Ale málem bych zapomněl na dobré vychování…“

Ukázal rukou na svého druha, který již čekal s výrazem stěží potlačované netrpělivosti.

„Dovol, abych ti představil svého současného velícího důstojníka, tribuna Gnaea Fulvia Sorexe. Fulvie Sorexi, tribun Gaius Rutilius Scaurus, velitel První a Druhé tungrské kohorty.“

Scaurus se otočil k tribunovi legie a zdvořile se mu uklonil, ale zároveň si ho pozorně prohlížel pátravým, ostražitým pohledem.

„Tribune Sorexi, musím se přiznat, že jsem nyní poněkud zmatený. Když jsem odsud odjížděl, Šesté velel legát Equitius a rebelie místních kmenů byla téměř potlačena. Možná bys mi mohl –“

Castus zvedl ruku, aby ukončil jakoukoli další diskusi.

„Jistě, o tom, co se tady stalo, zatímco jsi byl pryč, si promluvit můžeme, ale ne tady. Co kdybychom se přemístili do tranzitních kasáren, kde si můžeme popovídat v klidu a v soukromí?“

Podíval se na pětici mužů za Scaurovými zády. Tribun se otočil a pokynem ruky vyzval své druhy, aby přistoupili blíž.

„Omlouvám se, úplně mě vyvedlo z míry, když mě na břehu uvítal kolega, kterého si tolik vážím. Dovol, abych ti představil prvního centuriona První tungrské kohorty Julia a mého pobočníka Corva. Julius je můj dočasný nástupce pro případ, že by se mi něco stalo, a Corvus by v takovém případě nastoupil na místo prvního centuriona. Proto je beru všude s sebou, abych měl jistotu, že vědí vše, co vím já. Pokud jde o ostatní, toto je centurio Dubnus, ten dlouhovlasý chlap je můj otrok a osobní strážce Arminius, centurio, pod jehož váhou se můstek prohýbá tak, že možná praskne, je Titus, velitel mých sekerníků.“ Scaurus se obrátil k mořské hladině, nad níž se stále zvedaly chuchvalce šedé mlhy. „A protože předpokládám, že bude trvat ještě pár hodin, než do přístavu dorazí zbytek obou kohort, ponechám poslední tři jmenované pány zde, aby se postarali, že se mým mužům dostane dobrého zacházení, až se po dlouhé plavbě vypotácejí ze svých lodí. My se mezitím můžeme, přesně jak navrhuješ, uchýlit někam, kde budeme mít trochu větší soukromí a kde nebude taková zima.“

Ještě jednou se otočil dozadu a rychle se podíval na mohutného Germána. Zvedl obočí a významně zavadil pohledem o těžké truhlice, které teď posádka s ostentativní péčí a starostlivostí zvedala jeřábem přes pažení galéry. Jakmile se každá z nich dotkla mola, přikročila k ní šestice podsaditých pořízků, provlékla přepravními kruhy tlustá lana a vlekla truhlici k místu, kde další šestice vojáků námořní pěchoty hlídala již vyložené a odtažené bedny. Všichni se tvářili patřičně sveřepě, vědomi si toho, v jakou mizerii by se jejich život proměnil v případě, že by uložený úkol nesplnili. Celý proces probíhal pod starostlivým, všímavým pohledem nepřístupného úředníka, jenž bedny doprovázel i přes moře. Táborový prefekt je vedl do pevnosti nad přístavem, poté zamířil rychlým krokem k tranzitním kasárenským barákům, z jejichž komínů se zvedal

vysoký, šedý kouř. Jakmile si svlékli pláště a zahřáli si ruce nad rozpálenými kamny, do jejichž rudého břicha přihodil táborový prefekt další poleno, ukázal jim na křesílka kolem a Scaurus se bez dlouhého otálení vrátil k nedokončenému rozhovoru z přístavu. Z jeho hlasu přitom zaznívala stejná naléhavost jako předtím.

„Teď, když máme soukromí, povězte mi, pánové, máte pro nás dobré nebo špatné zprávy? Legát Equitius byl náš kolega a přítel, a kromě toho to byl i dobrý člověk."

Prefekt Castus se podíval na svého druha, který kývl hlavou na znamení, že může pokračovat.

„Především tě zajímá, jestli byl legát zabit? Tak jednoduché to ale není…" Prefekt se také posadil a teprve pak pokračoval ve vyprávění. „Je to na delší povídání, takže si udělejte pohodlí. Jak dlouho jste byli v Germánii? Rok, nebo tak nějak?"

Scaurus přikývl.

„Patnáct měsíců. Kohorta byla nejprve poslána do Tungrora v Dolní Germánii, ale situace se vyvinula tak, že jsme po skončení úkolu putovali ještě do Dákie k ochraně císařského zlatého dolu. Cesta zpět do Británie nám zabrala půl roku, protože Danubius byl první dva měsíce totálně zamrzlý."

Castus se s porozuměním usmál a mrknul na Sorexe.

„Přesně jak jsem ti říkal, Fulvie Sorexi, Pannonie v zimě. Přišli jste kvůli mrazům o nějaké muže?"

Julius přikývl, tvář staženou bolestnými vzpomínkami.

„Pár jich bylo, než jsme pochopili, že v těch nejhorších mrazech nemůžeme stavět na noc hlídky."

„To je jediné řešení," souhlasil prefekt. „Blázen, který by se vás za takového nečasu pokusil napadnout, by byl sám tuhý jako prkno dřív, než by se vůbec dostal do útočného postavení. To jsem ale odbočil. Vraťme se raději k tématu. Tady v Británii se toho za vaší nepřítomnosti hodně změnilo. Brigantskou rebelii jižně od Valu jsme potlačili bez větších potíží, v čemž nám pomohlo, že jsme předtím tak tvrdě zakročili proti kmenům na severu. Pokud je mi známo, v tom jsi i ty sehrál svoji úlohu."

„Ano, svůj podíl jsme měli, ale prosím pokračuj, prefekte."

Castus se na Scaura omluvně usmál.

„Vidím, že jsi stále stejně netrpělivý, jako když jsi byl mladík, Rutilie Scaure, ale budiž, chápu tvoji nedočkavost. Vzhledem k tomu, že Selgové, Karvetové i Votadinové byli spolehlivě zalezlí ve svých norách, místodržitel Marcellus mohl v klidu napochodovat se svými legiemi na jih, což také učinil, navíc s takovou vervou, že předpokládám, že se Brigantové budou teď hodně dlouho držet hezky při zemi. Za každého zabitého římského vojáka nechal ukřižovat dva místní muže vojenského věku, a pokud zjistil, že některá z vesnic třeba jen náznakem spolupracovala s povstalci, nechal ji bez milosti vypálit, však víš, jak to chodí. Celá rebelie se zhroutila prakticky přes noc, jakmile si ti divoši uvědomili, že jsme pevně odhodláni ji všemi prostředky potlačit. A to bylo vše. Alespoň jsme si to mysleli. Někdy v té době jsem k Šesté nastoupil i já a byl jsem navýsost spokojený s tím, co jsem našel. Dobře vycvičenou, agresivní legii s více než schopným velitelem, i když mu chyběl ten tlustý proužek na tunice."

Rychle se usmál na tribuna, jehož příslušnost k senátorskému řádu byla všem ostatním zřejmá, Sorex jen pokrčil rameny.

„Můj názor na věc znáš, prefekte Caste, schopnost velet legii není určitě závislá na tom, jestli je někdo senátor. Jak se navíc ukazuje, prefekt pretoriánské gardy Perennis již tento požadavek ani neuplatňuje, alespoň pokud je mi známo z korespondence, kterou udržuji s Římem."

Castus kývl hlavou na znamení, že bere jeho poznámku na vědomí, a krátce se podíval i na tungrské důstojníky. Mladý důstojník, kterého jim představili jako centuriona Corva, civěl s přivřenýma očima na Sorexe, ale jakmile zjistil, že se na něj prefekt dívá, jeho výraz ihned změkl.

„Takže, veškeré kmenové nepokoje v operačním prostorou legií byly potlačeny, a já jsem předpokládal, že tím celá záležitost končí. Naši chlapi se už těšili zpátky do kasáren a na pořádné lázně, i když jejich centurioni jim v duchu už plánovali pěkně svižné průzkumné hlídky, aby jim mužstvo úplně nezvlčelo, a příležitostné bojové výpady, aby místní pochopili, kdo je tady pánem. Sám za sebe musím přiznat, že jsem s takovýmto řešením zcela souhlasil, protože mi přišlo logické, že si

vojáci potřebují odpočinout a užít si v kasárnách domovských pevností trochu klidu. Vždyť byli prakticky dva roky nepřetržitě ve válce a domů se těšili jako malý děcka." Castus si dopřál delší přestávku. „Velice brzy se ale ukázalo, že vůbec ničemu nerozumím. Místodržitel Marcellus dosáhl téměř naprostého vítězství, ale místo toho, aby si triumf vychutnal, rozhodl se, že ho ještě patřičně vylepší, a přitom si ukousl větší sousto, než jaké dokázal spolknout. Nestačilo mu, že na sever od Hadrianova valu zajistil pořádek s tím, že mír bude udržovat ze stávající linie pevností. Ne, místo toho si vsugeroval, že nad územím severních kmenů získá opět plnou kontrolu a že se nenechá spoutat dvacet let starým rozhodnutím, podle něhož jsme tyhle barbary měli jednoduše ponechat mimo hranice impéria."

Scaurus nevěřícně zavrtěl hlavou.

„To přece neudělal… to ne, *severní* Val už ne?"

„K bednám se nedostane o nic blíž než my. Ti hoši se tváří stejně odhodlaně jako předtím námořní pěšáci na lodi. A jestli tam ti tví hromotluci budou takhle zaclánět, kámoše si z nich rozhodně neudělají."

Titus zamračeně přikývl a souhlasil s jasným stanoviskem svého kolegy Dubna. Oba dva mezitím zamyšleně sledovali, jak se směrem k doku courá Arminius s rukama za zády a cíleně ignoruje zhruba třicítku sekerníků bavících se tím, že pokřikovali na legionáře a spokojeně se smáli svým vtipům, které očividně považovali za povedené. Jejich centurio nasál do plic slaný mořský vzduch, až se mu mohutně nadmula hruď, a než odpověděl, několikrát otočil mohutnou hlavou ze strany na stranu, jako by si protahoval krk.

„A proč vlastně posíláme barbara, aby zkoušel něco tak delikátního? Vždyť ten chlapec je nejšťastnější, když drží v ruce meč a může s ním někoho mlátit do hlavy."

Stalo se to, co předpokládali. Mohutný Germán se k truhlicím nedostal blíž než k prvnímu z hlídkujících legionářů. Ten zavrtěl varovně hlavou a ukázal mlčky na zbytek tungrských centurionů, kteří je zpovzdálí pozorovali. Arminius pokrčil rameny, přitáhl si plášť těsněji k tělu, aby se lépe bránil proti větru a všudypřítomné vlhké mlze.

„Neříkal jsem to," pronesl Titus a ukázal palcem na své muže vyčkávající trpělivě za jejich zády. „Jediný způsob, jak se dostat k tomu, co je uvnitř těch bedýnek, bude, když nechám svoje chlapce, ať si s těmi dětmi trochu popovídají…"

Dubnus se zjevnou nechutí zavrtěl hlavou.

„Dáš si vůbec někdy pohov, Medvěde? Moji chlapci to a moji chlapci ono…," odplivl si přes okraj mola do temné vody, vířící kolem tlustých dřevěných pilířů. „Něco ti navrhnu, co kdybychom si je vyměnili. Ty si můžeš v klidu pohrát s mojí centurií, abys taky zjistil, co to je velet chlapům, kteří umí i něco jiného než jen řvát a napínat svaly. Já pro změnu ukážu tvým sekerníkům, co je to opravdová vojenská disciplína, protože tys je úplně zkazil těma řečma o vojenském bratrství a podobnejma nesmyslama."

Titus se ušklíbl na svého kolegu a vzepjal se před ním v plné své výši, z níž nyní shlížel na vzteklého Dubna.

„Disciplínu? S bandou slečinek, kterou jsi šlohnul z legie? Vždyť ten starý centurio byl bez sebe radostí, že se jich může zbavit, protože se mu rozprchli pokaždé, když někde ucítili bitvu. Tu tvoji slavnou centurii by zvládl každý z mých chlapců levou zadní, tak proč bych se, milý bratříčku, ponižoval něčím tak pochybným?" Na tváři obřího velitele sekerníků se objevil lstivý úsměv. „Navíc by sis měl uvědomit jedno, držet na uzdě stádo takovejch bejků, jako jsou moji hoši z Desátý, to chce pořádnýho chlapa, a já si nejsem vůbec jistý, jestli právě ty jsi ten vhodný typ, *tvoje výsosti*."

Castus zachmuřeně přikývl a podíval se na tribuna tungrských kohort.

„Přesně to ale *udělal*. Poslal všechny tři legie zpátky na sever a na jihu nechal jen pár kohort, které měly držet na uzdě Briganty. Legáti dostali rozkaz, aby obnovili římskou kontrolu nad severními kmeny jediným způsobem, jaký si uměl představit. Začleněním jejich kmenového území do impéria. Rozmístil na Val, který nechal císař Antoninus postavit sto mil nad Hadrianovým valem, vystavěným jeho předchůdcem, nové posádky…" Táborový prefekt si povzdychl a potřásl hlavou. „Ten pitomec pošle legie, aby znovu obsadily obrannou linii, kterou jsme v minu-

losti již dvakrát shledali neudržitelnou. Dokonce i já, a to jsem byl ještě zelenáč, jsem na první pohled poznal, že je to chyba, a všichni tři legáti se ho snažili ze všech sil přesvědčit, aby od svého nešťastného úmyslu upustil, ale sám dobře víš, jak se ten starej parchant dokáže zabejčit, jakmile se k něčemu rozhodne. Nejhorší je, že to celé udělal bez jakékoli konzultace s Římem, který by mu k tak ukvapenému pohybu nikdy nedal souhlas, tím jsem si jistý."

Scaurus dál nevěřícně zíral na staršího důstojníka.

„Ulpius Marcellus se sám o své vůli rozhodl určovat císařskou politiku na pomezí? To se úplně zbláznil?"

„Nejspíš ne, ale pravděpodobně by to pro něj bylo lepší. Jakmile se legie dozvěděly, že jejich příštím domovem bude zřejmě na dlouho nová obranná linie, vzbouřily se. Legionáři z Dvacáté zašli dokonce tak daleko, že svého legáta Priska provolali císařem, což pochopitelně spolehlivě stačilo k tomu, aby se o celou věc začal konečně zajímat i Řím, i když legát naštěstí prokázal dostatek zdravého rozumu, aby velkorysou nabídku trůnu odmítl. V okamžiku, kdy se o celém tom nadělení dozvěděl prefekt pretoriánů, začaly se dít věci. Rozkaz stíhal rozkaz, poslové uštvali hezkých pár koní, ale co naplat, zemi teď ve své podstatě řídí on, takže bylo fuk, co si kdo myslí. Místodržitel byl nejrychlejším kurýrem pozván do Říma na hodně nepříjemný pohovor a dovedu si představit, že jeho kariéra narazila na dno."

Prefekt znovu potřásl hlavou.

„Popravdě řečeno, může mluvit o štěstí, pokud mu zůstane hlava na krku. Další na řadě byli velitelé legií, taky logické, i když v jejich případě jim rozkazy přikazovaly jen to, aby odevzdali velení svým tribunům a vyčkali na příjezd nových legátů. Jeden císařský posel mi prozradil, samozřejmě za patřičný obnos, že se po městě povídá, že Perennis hodlá dosadit na všechna tři uvolněná místa velitele z řádu jezdců, aby tak udělil senátorům názornou lekci o tom, kdo ve skutečnosti drží moc. Povyšuje tak na nejvyšší vojenské posty muže, kteří se vyučili jako velitelé pomocných kohort, jako je třeba ta tvoje…"

„A tady to tedy máte, pánové," konstatoval tribun Sorex a přerušil prefektův výklad s nonšalancí člověka, který se narodil a vyrůstal jako

někdo, kdo je svým původem předurčen k tomu, aby rozkazoval těm méně šťastným. „Legát Equitus je pod zámkem v Tisovém lesíku a při vší úctě k jeho hodnosti a postavení jsem to nyní já, komu byla svěřena moc nad legií. Předpokládám nicméně, že už brzy dorazí nový legát a ujme se velení nad Šestou Vítěznou a s ním i nový místodržitel s rozkazy, abychom vyklidili pole a vyrazili zpět k jihu."

Julius se na něj nechápavě podíval.

„Vy ještě stále držíte severní Val, tribune?"

Sorex pokrčil rameny.

„Samozřejmě že držíme, centurione. Obsazení pevností nám přikázal starý místodržitel a od té doby jsme dostali jen rozkaz povolávající Ulpia Marcella zpátky do Říma a rozkaz zbavující všechny tři legáty velení. Nic, co by nám nařizovalo stáhnout se a opustit Antoninův val nepřišlo. Neřízené stahování by se mohlo lehce proměnit v nedisciplinovaný úprk na jih nebo, a to by bylo ještě horší, vyprovokovat další vzpouru legií. Prozatím tedy i nadále držíme všech dvacet šest pevností severního Valu a budeme je držet tak dlouho, dokud nám noví legáti nepřikážou, abychom je opustili."

Tribun Scaurus si promnul bradu a přimhouřil zamyšleně oči.

„Tohle všechno je nesmírně zajímavé a já jsem samozřejmě velice poctěn, že dvě tak vážené osobnosti jako jste vy riskovali tak dlouho cestu na samotný konec Valu, aby mě informovaly o situaci. Dovolím si však pochybovat, že bylo opravdu zapotřebí, abyste sem jezdili oba, když i jeden by byl nejspíš příliš, neboť zprávu mi mohl doručit i obyčejný centurio, byť, přiznávám, že by tak jistě neučinil s vaší citlivostí a taktem." Scaurus se posadil, natočil se zády ke kamnům a chvíli se hřál v jejich sálavém teple, načež se znovu obrátil ke svým druhům, na tváři smíšený výraz zvědavosti a podráždění.

„Nemám pravdu, pánové?"

Dubnus potřásl hlavou v předstíraném údivu.

„Nejsem *ten* správný typ? Samozřejmě. Teď jsi uhodil hřebíček na hlavičku. Tys ty svoje chlapce nechal pěkně změknout, *velký* bratře. Slovo disciplína už žádnému z nich nic neříká. Už teď lituju toho, kdo je

dostane po tobě, až tě někdy propíchne oštěp, nebo si odsloužíš svých pětadvacet a ztratíš se někam do ústraní, abys tam dožil své dny s nějakou ohyzdnou obryní, která tě dokáže snést na sobě bez toho, že bys ji rozmáčkl na placku. Ten nebožák bude muset používat místo vinné hůlky pořádný klacek! A to tvoje ‚výsosti' si můžeš někam nacpat, třeba do tý svý tlustý prdele, a pak si zapiš za uši, že doby, kdy můj otec vládl zemím na jih od Hadrianova valu jsou jednou provždy pryč."

Titus se hlasitě zasmál. Na jejich časté spory o to, jakým způsobem velel svým mužům, byl již dávno zvyklý, a dělalo mu radost, že se mu opět podařilo svého druha pěkně rozpálit.

„Na tvém místě bych si, *princi* Dubne, opravdu nelámal tu svoji pěknou makovičku tím, jestli kdy budeš velet mým chlapcům. Já tě totiž plánuju přežít, což nebude tak těžké, protože máš neustálý zvyk vrhat se po hlavě do největší mely. To ty, ne já, skončíš jako ryba nabodnutá na konci oštěpu."

Oba muži se na sebe šklebili a ani jeden z nich si nevšímal Arminia, který kroutil hlavou, znechucený jejich hádkou.

„Dva dospělí chlapi a hádáte se tady o to, kdo má většího ptáka? Kdyby tady byl váš první centurio, nejspíš by vám řekl, abyste se už konečně vzpamatovali."

Oba centurioni se na něj nevraživě podívali. Dubnus si pobaveně odfrknul.

„A to nám říká zarostlý chlupatý otrok, jehož jediná povinnost je vyzkoušet, jestli má pán ve vaně dostatečně teplou vodu!"

Germán se povýšeně usmál.

„Služba pod Rutiliem Scaurem má výhody, jenže to ty nejspíš nedokážeš řádně ocenit, Dubne. Vybavíš si ještě, na kolik večírků byl náš tribun pozván v každé pevnosti, před kterou jsme při našem pochodu k Rhenu nocovali? Zatímco vy dva jste si mohli vybírat leda tak z nevábné nabídky předražených kurev té nejnižší sorty, *já* jsem měl na výběr z krásných a čistých služebnic v kuchyni, kde jsem si nejprve pořádně naládoval panděro. A nezapomínejte, že o tom, kam pochodujeme příště, vím zpravidla o hodně dřív, než se příslušná informace profiltruje až k vám dolů."

Arminius se odmlčel a zadíval se na truhlice srovnané v řadě při okraji mola.

„Takže vám teď zadarmo sděluji, že na základě svých zkušeností s vysokými šajbami můžu konstatovat jediné: ze způsobu, jakým si ti dva odvedli našeho tribuna na soukromý rozhovor, jasně vyplývá, že rozhodně nepokračujeme do žádné z těch prdelí, na který se už celí třesete nedočkavostí."

Prefekt Castus se podíval na svého kolegu a na tváři měl výraz, který jasně oznamoval, že pokud jde o něj, jeho úkol právě skončil.

„Už se opakuji, Fulvie Sorexi, ale je zřejmé, že Rutilius Scaurus neztratil ani za deset let nic ze své prozíravosti a přímočarosti. Navrhuji ti tedy, abys ho seznámil se skutečným důvodem naší přítomnosti zde."

Sorex přikývl a ujal se slova.

„Jsi pěkně mazaný, Rutilie Scaure. Se zprávami o vývoji situace jsme skutečně mohli poslat libovolného nižšího důstojníka, z čehož následně vyplývá, jak jsi správně odhalil, že nás sem nejspíš přivedlo něco jiného. Řekněme, že nám tvůj příjezd nabízí jistou příležitost."

Nyní se ozval i Marcus a svá slova pronesl uctivým hlasem, i když otázka, kterou položil, ťala rovnou do živého.

„Myslím, že nejde jen o *jistou* příležitost, tribune, nemám pravdu? Naše přítomnost vám zřejmě nabízí jedinou možnost, jak docílit něčeho, co nejspíš považujete za stěžejní a životně důležité, že?"

Scaurus se na mladého centuriona chvíli díval, ale pak se s odzbrojujícím úsměvem obrátil zpět na Sorexe.

„Promiň mému pobočníkovi jeho smělost, kolego, ale když ho něco napadne, má už takový zvyk vzít si slovo i tam, kde mu nenáleží. V tomto případě bych si ale troufnul odhadnout, že skutečně zamířil přímo k jádru věci. Pokračuj tedy, centurione Corve."

Mladý centurio navázal na svá předchozí slova a jeho hlas zněl v tichu kasárenského baráku zvučně a zřetelně.

„Podle toho, co jsi nám řekl, tribune, je každá vojenská jednotka v celém severním prostoru operací vázána rozkazem držet obsazené pozice. Přitom se jedná o rozkaz podpořený plnou vahou císařské moci,

tedy o rozkaz, který se nikdo neodváží porušit, pokud nechce ohrozit svoji kariéru nebo dokonce vlastní život či život celé své rodiny, protože přesně tak by to mohlo skončit, kdyby se ve svých úvahách přepočítal. A teď jsme tu najednou my, jako by nás seslal samotný Mithra. Jsme odpověď na tvoje modlitby prahnoucí po dostatečně velké úderné síle, která by zvládla vše, co považuješ za nutné udělat. Síle, která by nebyla omezována ruce svazujícími rozkazy prefekta Perennida."

Mladý důstojník vyslovil jméno velitele pretoriánské gardy, jako by vyplivoval smrtelně nebezpečný jed, jejž právě vysál z rány, jako něco, co ho naplňuje bytostnou, všeobjímající nenávistí. Scaurus se rychle vmísil do hovoru a strhl na sebe pozornost. Hlas měl záměrně bezstarostný a žoviální.

„Nemohu než konstatovat, že můj pobočník Corvus míří rovnou na cíl. Co přesně je tedy tak neodkladné, že jste se kvůli tomu oba rozhodli pospíchat až sem, abyste osobně přivítali dvě utahané pomocné kohorty, které se ani nestačily vylodit po návratu z Dolní Germánie?"

Sorex se naklonil dopředu a ztlumil hlas, i když v baráku kromě nich nikdo jiný nebyl.

„Šestá Vítězná je legie s nesplaceným dluhem, tribune Scaure. Hned v prvních dnech rebelie severních kmenů jsme ztratili orla a s ním i hlavu jejího velitele Sollemnida, předchůdce legáta Equitia, oboje v pasti, kterou severně od Valu nastražil kmenový velitel jménem Calgus –"

Scaurus mávl odmítavě rukou.

„Nemusíš mě zatěžovat přednáškou z dějepravy, kolego. Všichni zde přítomní centurioni v té bitvě bojovali a na vlastní oči viděli zradu zosnovanou jedním z tvých předchůdců, i když předpokládám, že celá tragédie již byla v tichosti zapomenuta s ohledem na to, kdo je otcem tohoto zrádce." Scaurus se odmlčel a vyčkával, až mu Sorex potvrdí veřejné tajemství, že Šestou navedl do pasti a vstříc nesmírným ztrátám syn prefekta pretoriánů, který tím sledoval vlastní prospěch. „Centurio Corvus se potom zúčastnil marné štvanice za ztraceným orlem a my všichni tři jsme byli při tom, když Calgus i jeho kmen sklidili za svoje skutky spravedlivou odplatu."

Sorex si dopřál okamžik, aby zakryl podráždění z toho, že mu Scaurus skočil do řeči a nenechal ho domluvit.

„Rozumím. V tom případě pro vás mám nejspíš něco, co by vás mohlo zajímat. Máme zprávy, že ten váš Calgus, orel i hlava mrtvého legáta se právě teď nacházejí na jednom místě, pěkně pohromadě a stačí si pro ně jen dojít."

Marcus zavrtěl hlavou, na tváři nevěřícný výraz.

„To není možné, tribune. Vlastnoručně jsem Calga před naším odjezdem z provincie zabil."

Sorex zvedl své patricijské obočí.

„Vlastnoručně jsi ho *zabil*, centurione? Opravdu jsi ho viděl *umírat*? Protože podle toho, co jsem slyšel já, ho jeden římský důstojník nechal zmrzačeného v lese s tím, že mu vlci zajistí nepříjemnou a bolestivou smrt. Až na to, že se mu nějakým způsobem, který nechápu, a je mi to popravdě řečeno jedno, podařilo tomuto nepěknému konci uniknout. Podstatnější ovšem je, centurione Corve, že podle všeho má ještě stále ve svém držení orla mé legie. Přitom ztráta orla, a to snad nemusím nikomu z vás vysvětlovat, znamená pro legii konstantní hrozbu rozpuštění a začlenění do jiných legií. Místo ní bude vytvořena legie nová a bývalí důstojníci budou převeleni bůhvíkam, už navždy provázeni hanbou, nebo je jednoduše propustí v nemilosti do civilu, čímž jejich kariéra v císařských službách poněkud předčasně a neslavně skončí. S ohledem na to vás tedy jistě nepřekvapí, že mě legát Equitius ještě předtím, než mi oficiálně předal velení, požádal, abych před příjezdem jeho nástupce splnil jeden jediný rozkaz. Přikázal mi, abych vynaložil veškeré úsilí k nalezení ztraceného orla a jeho získání zpět, a já jsem mu na to dal své slovo. A jedno mi můžete věřit, pánové, mohu být takový či onaký, ale zcela jistě jsem muž, který své slovo drží."

Prefekt Castus se znovu předklonil a upřel pohled na Scaura.

„Věci se tedy mají tak, Rutilie Scaure, že máme k dispozici přesné informace o tom, kde náš orel již netrpělivě čeká, až ho někdo vysvobodí. K tomuto účelu ale nemůžeme vyčlenit jediného vojáka, protože bychom ho, nebo je, vystavili nebezpečí strašlivého trestu v případě, kdyby se provalilo, že neuposlechli rozkazu. Nemluvě o velké pravděpodobnosti, že bychom nejspíš sami skončili na popravišti. Nicméně, ty a tví muži žádnému omezujícímu rozkazu nepodléháte. V horizontu

několika málo hodin můžete vyrazit na pochod do severní zóny a za pár dní můžete být i s orlem zpátky, o hlavě mrtvého legáta nemluvě. Ten nebohý muž si určitě zaslouží, aby byl zase vcelku a mohl odpočívat v pokoji s vědomím, že jeho čest byla obnovena. A vy, pánové, mu ten klidný spánek zajistíte."

Když se Scaurus a jeho důstojníci vrátili do přístavu, doprovázeni opět důstojníky legie, naskytl se jim pohled na první z přepravních lodí obou tungrských kohort, která již bokem přirážela k molu. Loď měla sudovitý trup, neboť byla vystavěna spíš k přepravě nákladu než k rychlosti. Většinu plachet měla skasanou a na stěžni viselo jen tolik plátna, aby mohla opatrně najet do přístavu. Nyní se tedy pohupovala na vlnách přílivu a Marcus z vlastní, nepříliš příjemné zkušenosti věděl, že mužům na palubě se z neustálého pohupování zvedá žaludek a že se již nemohou dočkat, až vyskáčou na břeh.

„To je nejspíš tvoje centurie, Dubne?"

Mohutný muž přimhouřil oči a zadíval se před sebe. Potom přikývl.

„Jo, už vidím chudáka orlonoše, jak z něj lítá přes pažení snídaně. To je fakt smutný, že už je jednou nohou skoro na zemi, a stejně v sobě nedokáže udržet ani pár sucharů." Mrknul na Tita s Markem a postavil se do pozoru před tribunem a prvním centurionem. Předpisově je pozdravil, na tváři výraz soustředěného odhodlání. „S tvým dovolením, první centurione, dohlédnu, aby se vylodili a ubytovali v barácích."

Julius přikývl a Titus ho jen znechuceně odmávl, načež se naklonil k Markovi a pošeptal mu bručivě cosi, co slyšel jen on.

„Někdo by tomu chlapci měl říct, že lezení do prdele mu nijak nepomůže. Podívej se, jak se na něj ten táborovej tribun přiblble šklebí."

Oba centurioni pozorovali dění na odřených prknech mola. Válečná galéra se již vyvázala a nyní couvala z doku. Veslaři napínali veškeré síly, aby těžkou loď dostali pomalými, pravidelnými pohyby vesel od břehu, zatímco vojáci námořní pěchoty netečně shlíželi na legionáře, střežící deset truhlic, které přivezli z Germánie. Julius stočil pohled k legionářům a potom zpět na pomalu couvající galéru.

„Zakotví dál v průlivu, aby uvolnili místo pro další loď. *Jestli* je v těch

bednách to, co si myslíme, že tam je, klidně se vsadím, že se tribun Sorex bude snažit odlifrovat je dřív, než mu sem z lodi vyskáče další várka našich kluků."

Tribun legie se právě o něčem krátce domlouval s pokladníkem, který náklad doprovázel přes Germánské moře, a pročítal si údaje na psací destičce, již mu pokladník předal. Zatímco se tungrští důstojníci dívali, Avus si z tobolky u pasu vyklepal několik mincí a nabídl je tribunovi ke kontrole. Počkal, až si tribun jednu vybere a podrobí ji prohlídce. Titus napínal zrak a sledoval, jak si oba muži povídají o obsahu objemných truhlic. Nakonec z něj vypadlo jediné slovo.

„Zlato."

Marcus souhlasně přikývl.

„Vypadá to tak. A pokud je každá plná stejných mincí, pak se díváme na dost peněz, které by vystačily na žold pro všechny tři zdejší legie nejméně na rok."

Sorex vložil minci pokladníkovi zpět do ruky, přikývl a ukázal rukou na nejbližší truhlu. Počkal, až mu úředník odemkne těžký zámek, mávnutím ruky poslal kolem stojící vojáky o kus dál a teprve potom zvedl víko a nakoukl dovnitř. Julius si odfrknul a podělil se o své dojmy s přáteli.

„Tak takovýhle pokušení asi ještě nikdy v životě nezažil."

„O tom bych dost pochyboval." Marcus a Julius se otočili a spatřili prefekta Casta, který se k nim neslyšně přiblížil a nyní stál za zády jejich prvního centuriona. „Jeho otec je mimořádně bohatý člověk a nemyslím si, že by tribuna Sorexe vzrušil pohled i na mnohem větší hromadu zlata, když jejich rodinné jmění je nejspíš dvakrát nebo třikrát větší. Tribun se nyní spolehlivě postará, aby ty truhly byly pod neustálým dohledem. Řekl bych, že ustanoví i stráže, které budou kontrolovat stráže."

Marcus se zamračil při pohledu na tribuna, jenž přešel k další bedně a vyzval pokladníka, aby ji také odemknul k provedení kontroly.

„K čemu všechny ty peníze jsou, prefekte? Proč bylo nutné přivézt do země tolik zlata v jediném transportu a riskovat, že o všechny přijdeme, kdyby se galéra potopila v bouři?"

Castus pokrčil rameny.

„S úlevou musím konstatovat, že nejsem natolik důvěryhodný, aby mi

tuto informaci sdělili. Mám pouze zajistit, aby se bedny dostaly do Tisového lesíka, žádná z nich se cestou nezatoulala, načež je mám hezky bezpečně uložit v pokladnici vedle svatyně se standartami a pak se můžu jen modlit za to, aby se to zoufale prázdné místo, kde by měl být orel, zaplnilo dřív, než těm v Římě dojde s legií trpělivost."

Táborový prefekt se zadíval do mlhy a ukázal hlavou na tmavou tečku, která se zvolna měnila v siluetu další transportní lodi vplouvající do přístavu, aby zaujala uvolněné místo.

„Tady máte další ze svých lodí. Já už raději vyrazím, aby to zlato zmizelo z mola dřív, než začne Fulvius Sorex vyvádět kvůli tomu, že mu nad ním slintají vaši vojáci. Už teď se tváří jako intendanťák, když mu z ničeho nic přistane ve skladu centurie rekrutů, kteří si přišli nafasovat vybavení."

Pátá tungrská centurie se vylodila a ve tvářích mužů se jasně zračila nesmírná úleva z toho, že jsou po týdnu harcování při pobřeží Germánie, Galie a Británie konečně a jednou provždy na pevné zemi. Někteří z nich si dokonce klekli a líbali dřevěná prkna mola, jiní se dotýkali svých amuletů, nebo se jednoduše modlili a děkovali za šťastný konec plavby. Jejich optio Quintus, muž, který přebíral velení v Markově nepřítomnosti, již řadil své vojáky k nástupu v pochodové formaci vedle dalších centurií kohorty a osobně každému z nich kontroloval výzbroj a výstroj, aby se ujistil, že ve svém nadšení z dosažení cíle cesty a pevné půdy pod nohama nenechali při vyloďování nic na palubě. Jakmile zjistil, že jeden z mladších vojáků tam skutečně zapomněl dýku a navíc i železný hrot jednoho svého oštěpu, rozeřval se v hlasité tirádě nadávek a oplzlostí, zatímco nebohý voják se vyděšeně snažil vyšplhat po můstku zpět na loď v bláhové naději, že se mu podaří chybějící předměty vymámit z nenechavých rukou lodní posádky. Orlonoš centurie, podsaditý chlapík s vrásčitou, větrem a deštěm ošlehanou tváří, se na nešťastníka podíval pohledem veterána, který si již odkroutil svoje, spokojeně se usmál a zamumlal k jednomu z mužů za sebou.

„Tak tady máš čtvrtýho, ještě jeden a sázka je moje."

Voják, k němuž se obrátil, rovněž veterán, se ušklíbl a ukázal hlavou na postavu, blížící se k nim po molu.

„To sotva, kámo. Řekl bych, že už to nestihneš."

Morban znechuceně zaklel a unaveně zasalutoval centurionovi, který se zastavil pár kroků od nich, přijal Quintův pozdrav a znovu se tak oficiálně ujal velení nad centurií.

„Ach, jo, už je to tady zas. Svěží jako někdo, kdo se mohl v noci pohodlně vychrápat. To je zkurveně typický. My se musíme mačkat v prochcanejch, poblitejch neckách, zatímco panstvo si hezky cestuje na luxusní válečný galéře. Určitě už jsou tady hezkejch pár hodin a vsadím se, že do sebe stihli nalít pár pohárů vína, zatímco čekali, až sebou i my kecnem na břeh…"

Marcus přešel obvyklý nespokojený výlev svého praporečníka bez povšimnutí, pozorně si prohlížel nastoupené řady a snažil se odhadnout fyzický stav svých mužů poté, co strávili téměř celý týden na moři. Musel konstatovat, že se tváří mnohem radostněji, než očekával. Teprve nyní se otočil k nabručenému veteránovi a natáhl k němu ruku, aby si od něj vzal standartu centurie. Veterán zaváhal a Marcus se na něj přísně usmál.

„Jak to tak vypadá, mořský vzduch se nepodepsal jen na tvé mizerné náladě, je to tak?"

Podsaditý orlonoš se zatvářil nechápavě a s němou otázkou v očích se díval na svého důstojníka.

„Centurione?"

Marcus sklonil standartu tak, že Morban měl její rukojeť s železným věncem jen pár palců před nosem.

„Pokud mě neklame zrak, orlonoši, tento kdysi naleštěný symbol pýchy naší centurie vykazuje nepřehlédnutelné stopy rzi. Navrhuji tedy, abys na jejím vzhledu řádně zapracoval dřív, než bude další nástup. Jestli mě zklameš, můj hněv bude nejen hlasitý, ale také dlouhý."

Otočil se zpět k nastoupeným vojákům a zvýšil hlas, aby ho všichni slyšeli.

„Zajímalo by mě, kolik z vás trpělo během plavby mořskou nemocí? Ať zvedne ruku ten, komu se podařilo přežít celou cestu z Germánie bez zvracení."

Na jeho výzvu se zvedlo asi třicet nebo čtyřicet rukou a mladý centurio se s úsměvem obrátil k Morbanovi.

„Předpokládám, že jsi uzavíral sázky na to, kolika z nich se udělá špatně. Kolik jsi tipoval? Čtyřicet?“

V přední řadě se ozval chraplavý hlas vojáka jménem Sanga, jednoho ze starých mazáků centurie.

„Čtyřicet pět, centurione.“

„Rozumím. No, páni…“ Marcus ostentativně sáhl po psací tabulce a před zraky všech si dlouze prohlížel zapsané cifry. Teprve potom se znovu ozval. „Pokud tedy v centurii máme osmašedesát mužů, z nichž téměř polovina si dokázala udržet obsah žaludku…“ Marcus potřásl hlavou v předstírané lítosti a podíval se soucitně na Morbana. „Když přijde na čísla, máš paměť jako slon, viď, orlonoši? Takže nepochybuju, že sis naprosto přesně vybavil naši minulou plavbu, když s námi vlny celou cestu do Germánie nelítostně cloumaly nahoru a dolů. Jestli si správně vzpomínám, tak tenkrát to bez zvracení vydržel jen málokdo, mě nevyjímaje. To bylo úplně něco jiného než teď, kdy bylo moře klidné jako beránek. Jaký kurz jsi nabízel?“

„Jedna ku pěti na každého muže pod i nad, centurione,“ ozval se znovu Sanga.

Marcus se usmál, když mu voják potvrdil jeho odhad.

„Tak jo. Máme tu tedy jednu rezavou zástavu a peněženku o hodně lehčí, než jsi předpokládal. Život dokáže být pěkně krutý, taková procházka slzavým údolím.“ Naklonil se k Morbanovi, aby mu příkrým hlasem mohl pošeptat tiše do ucha. „Vylešti tu standartu, Morbane, a vylešti ji tak, jako by ses chtěl uleštit k smrti. Ať se leskne jako fungl nový zlato, nebo vzápětí zjistíš, že ji místo tebe bude nosit někdo úplně jiný, čímž také přijdeš o svoji imunitu, a budeš moci začít novou a vzrušující kariéru čističe latrín. Takže, orlonoši, latríny už se na *tebe* těší, protože jestli při další kontrole nenajdu symbol hrdosti a pýchy *mé* centurie v náležitém stavu, nic jiného už tě nečeká.“

Natočil se zpět k vojákům a znovu je podrobil pečlivé prohlídce. Zatím vedle něj bratři důstojníci a jejich optioni hlasitě přiváděli své muže k pořádku. Juliův trubač zatroubil rozkaz k pozoru a jeho signál okamžitě přebírali trubači jednotlivých centurií, protože před jednotku mezitím záměrně pomalým krokem zamířil tribun Scaurus. Zastavil se

asi deset kroků před nimi a prohlížel si dlouhou řadu jejich unavených tváří. Voják, kterého před chvílí odeslal Quintus na loď pro chybějící součásti výstroje, se vyděšeně vrhl dolů z můstku, sledován vzteklým pohledem rozezleného optiona, a bleskově se zařadil do útvaru přesně v okamžiku, kdy se tribun nadechl, aby spustil svoji řeč. Tribun Sorex a táborový prefekt Castus se drželi kousek stranou a Marcus si všiml i čtveřice mužů postávajících za jejich zády. Každý z nich měl přes tlustou hnědou tuniku přehozený černý plášť.

„Vojáci První tungrské kohorty! Za dobu, kdy se mi dostalo té cti být vaším velitelem, jste vykonali skutky, které bych ještě před pouhými dvěma roky považoval za nepravděpodobné, ne-li rovnou nemožné! Celkem šestkrát jsme se na bitevním poli postavili barbarům, obývajícím sever této provincie. V Dolní Germánii jsme zmařili plány bandity Obdura a v Dákii jsme úspěšně podpořili obranu provincie a navíc jsme od zrádce Herrwolfa ukořistili tolik zlata, že postačí k výplatě žoldu celé legie na tři roky!“

Scaurus se odmlčel a s pyšným úsměvem si prohlížel sedm set nastoupených mužů.

„Pánové, kdykoli jste se ocitli tváří v tvář přesile, kdy všechno hrálo proti vám, ani jednou se nestalo, že by kterýkoli z vás porušil slib věrnosti daný císaři, kohortě, a jeden druhému!“ Tribun si znovu dopřál přestávku a přehlížel naslouchající, ztichlé řady. „Vojáci První tungrské, zdravím vás.“

Tribun se postavil do pozoru a zdviženou paží pozdravil doprava i doleva a k Markovi se donesl šepot hlasitý právě tak, aby ho slyšel.

„To mě teda poser, ale tohle fakt nevypadá dobře. Jakej nabídneš kurz na to, že se vracíme rovnou do pořádnejch sraček, Morbane?“

O vteřinu později bylo slyšet hlasité třísknutí mosazí o železo, když se Quintus natáhl ze svého místa za centurií a praštil dlouhou, mosazí okovanou optionskou holí Sangu po hlavě tak, až mu přilba sjela dopředu hluboko do očí. Po celé řadě se nyní ozývaly podobné zvuky. To jednotliví poddůstojníci s vervou trestali vojáky, jejichž úžas nad slovy a gestem tribuna Scaura byl silnější než vojenská disciplína. Scaurus je všechny odměnil chápavým úsměvem.

„A nyní pro vás mám čerstvé zprávy, Tungrové!“ Nad nastoupenou

kohortou náhle zavládlo hrobové ticho. Veškeré poznámky, šepot a vtipkování rázem utichly. Tribun ještě chvíli vyčkával a usmíval se na muže, v jejichž tvářích se zrcadlilo napjaté očekávání. „Všichni, jak tu stojíte, se již bezpochyby těšíte na svá kasárna na Kopci – a já jsem přesvědčen, že až nastane ten správný čas, tak se tam všichni skutečně vrátíme! Teď však, alespoň nakrátko, budeme umístěni v jiné, o něco vzdálenější pevnosti…“ Následovala další přestávka, během níž se zdálo, že se kohorta ani neodvažuje nadechnout. „Nastoupíme k pochodu na sever a zaujmeme postavení na Antoninově valu!“

Ticho bylo rázem pryč, zahnáno tlumenými poznámkami a klením stovek mužů, kteří si zvolna uvědomovali skutečný význam toho, co jim jejich tribun právě sdělil. Scaurus se dál rozhlížel kolem, na tváři stále stejný chápavý úsměv. Jeho centurioni se už ale otáčeli a cenili na remcající vojáky zuby, přičemž nejeden z nich třískal zezadu svojí vinnou holí přes nohu či ruku ty, kteří protestovali příliš hlasitě. Nad nastoupenými jednotkami se znovu rozhostilo ticho a na tvářích vojáků v první řadě se zračilo posmutnělé zklamání a v několika případech i čiré zoufalství.

„Jsem si samozřejmě vědom, že tato zpráva vás jen stěží naplní nadšenou radostí, opravdu nejsem tak naivní! Ale rozkaz, který jsme obdrželi, *splníme*!“

Scaurus ustoupil zpět dozadu a kývl na Julia. První centurio postoupil dopředu a zastavil se pár kroků před zasmušilými tvářemi mužů v první řadě kohorty.

„Jak už předeslal náš tribun, rozkaz, který jsme dostali, *splníme*! A jestli někoho z vás, vy kundožrouti teď napadlo, že byste se mohli pod rouškou noci vytratit, nechte si ten svůj nápad ještě jednou projít hlavou! Za prvé si tady opravdu nezašukáte, pokud nevezmete zavděk těma vyděšenejma kravkama, co se pasou kolem…“ Julius se pro efekt odmlčel. „A nikde v okolí tady opravdu není žádnej bordel, do kterýho byste dokázali dojet na nějakým ukradeným volovi. Za druhé, jestli zítra ráno na nástupu zjistím, že kdokoli z vás chybí, po dopadení na něj čeká okamžitý trest smrti, a jeho stanový družstvo nechám zbičovat tak, že budou mít ze zad fašírku.“ Julius se znovu odmlčel a teď se na vojáky před sebou usmíval. „Kdyby se náhodou rozhodlo zmizet komplet celý sta-

nový družstvo, potom nechám potrestat celej zbytek jejich centurie, což říkám proto, aby mezi náma bylo jasno a aby někoho nenapadlo chytračit. Centurioni, odveďte své centurie do tranzitních kasáren a pošlete chlapy do obchodů v pevnosti, aby si nafasovali potravinové dávky a doplnili potřebnou výstroj a výzbroj. Jako první půjde Desátá a potom dál v sestupném pořadí. Vyrážíme zítra ráno s prvním světlem."

„To málo, co víme o místě, kde se orel Šesté legie právě teď nachází, vychází jen z několika skutečných faktů, kolem nichž koluje až příliš mnoho domněnek a dohadů a pokud mám být zcela upřímný, tak když tu s námi teď není Fulvius Sorex, aby v nás udržoval plamen svého optimismu, dodám, že se mi to dvakrát nelíbí. On to ale nejspíš jednou dotáhne pěkně vysoko…"

Táborový prefekt se sklonil a poklepal prstem na mapu, kterou roztáhl na stole mezi sebou a Scaurem, sledován upřenými pohledy Julia a Marka. Tribun Sorex vyrazil k západu hned poté, co tribun tungrské kohorty souhlasil, že se ujme navrhované mise, a ponechal na svém kolegovi, aby důstojníkům kohorty sdělil těch několik málo známých údajů o tom, co se s orlem Šesté legie od jeho ztráty odehrálo. Čtveřice mužů v černých pláštích, kterých si Marcus všiml již při nástupu, stála v řadě u zadní stěny místnosti, a na tvářích měla nečitelný výraz nudy a nezájmu.

„Tohle je tedy místo, kde by se orel podle mého měl nacházet. S ohledem na polohu tvrdím, že získat ho nebude vůbec snadné."

Tungrští důstojníci se sklonili nad mapou, aby si prohlédli místo, do kterého prefekt zabodl svůj prst. Scaurus se zhluboka nadechl a hodil po Castovi nepřívětivým pohledem. Pak se znovu zadíval do mapy a něco si tiše propočítával.

„U bohů podsvětí, Artorie Caste, kdybych věděl, kam se nás chystáš poslat, byl bych s přijetím tvé prosby o hodně opatrnější!" Obrátil se na svého prvního centuriona a potřásl hlavou. „Ještě se ti to pořád líbí, Julie? Podle všeho to vypadá, že náš ztracený orel se zahnízdil asi jeden den pochodu na sever od Antoninova valu, dost hluboko na území Veniconů. Tam můžeme narazit na víc těch potetovaných šílenců, než kolik jich budeme schopní zvládnout. A už vůbec nemluvím o tom, že pár z nich

by si ještě mohlo pamatovat, kolik jejich soukmenovců jsme pobili u Rudé řeky."

První centurio kohorty se zcela znechuceně zadíval na mapu.

„Můžeme se alespoň spolehnout na podporu legií na Valu?"

Castus jen omluvně zavrtěl hlavou.

„Budu k tobě naprosto upřímný, první centurione, ale obávám se, že na žádnou pomoc se spoléhat nemůžete. Velitelé detašovaných oddílů legií se vyjádřili zcela jasně. První z důstojníků, který se bez přímého rozkazu jen pohne ze svého postavení, se vystavuje riziku degradace, přičemž ztráta hodnosti může být tím nejmenším problémem, jakému bude čelit. Mezi důstojníky na Valu se žádný neodváží vyslat za hradby cokoli agresivnějšího než pár chlapů, aby tam posbírali dřevo na otop." Castus pokrčil omluvně rameny. „Je mi to líto, ale taková je situace. Nemá cenu vám ji malovat na růžovo…"

Marcus si odkašlal a přistoupil blíž, za což si u mužů u stolu vysloužil zvědavé pohledy.

„Nějakou pomoc nám asi přece jen nabídnout můžete, prefekte, ne? Proč jinak by se ti muži za vámi účastnili příprav akce, která by měla být naplánována v co nejpřísnějším utajení?"

Catus přikývl a jen stěží se mu podařilo potlačit úsměv.

„Všechno má svůj čas, centurione. Nejprve si musíme ujasnit, čemu přesně budete na své misi čelit." Ukázal prstem na území v okolí předpokládané polohy hledaného orla. „Antoninův val byl vystavěn mezi dvěma řekami. Clutu na západě a Špinavé řeky na východě. Krajina severně od Valu je z velké části rovná a otevřená, ale severozápadním směrem se táhne kopcovitý hřeben, a právě tam podle nás nalezl orel Šesté legie svůj nový domov. Pásmo je rozděleno na dvě části údolím Špinavé řeky a v místě, kde se kopce začínají severně od tohoto vodního toku opět zvedat, je i jeden obzvláště prudký a vysoký vrchol, na kterém si Veniconové vystavěli pevnost. Ta je natolik silná a nepřístupná, že jsme se ji ani jednou nepokusili obsadit, dokonce ani v dobách těch největších úspěchů, kdy Gnaeus Julius Agricola nakrátko dobyl celý sever. Byl tenkrát ale dostatečně prozíravý, takže u ní nechal dvě kohorty, které bránily, aby se do pevnosti nikdo nedostal ani z ní neunikl. Barbaři se nakonec

polomrtví hladem sami vypotáceli ven, načež dotčený velitel římských sil nechal zbořit brány a v hradbách prorazit pořádné díry, takže pevnost už nebylo možné bránit. Posádky na severním Valu, dokud jsme tam ještě nějaké měli, na ni pravidelně dohlížely, ale jakmile jsme se před dvaceti léty stáhli na jižní Val a ponechali místní jejich vlastnímu osudu, Veniconové pevnost prakticky okamžitě opravili a obnovili."

Prefekt se podíval na shromážděné důstojníky a se zachmuřeným, otráveným úsměvem poklepal na mapě na veniconskou pevnost.

„Zkuste si představit pevnost vystavěnou na vrcholku pět set stop vysokého kopce, jehož jižní svah je tak prudký, že po něm v brnění jen sotva vylezete i kdyby na vás seshora nemetali kamení a nestříleli z luku. Tyčí se nad údolím Špinavé řeky a trčí z kopce jako nějaký zub. I proto jí nejspíš Veniconové od nepaměti říkají Tesák a nejspíš je to další z jejich způsobů, jak nepřátelům nahnat strach. Před čtrnácti dny se nám podařilo chytit jednoho místního barbara a vymáčkli jsme z něj, že se v pevnosti usídlil náš starý nepřítel Calgus a s ním i ukořistěný orel Šesté legie. Calgovi se nějakým zázrakem podařilo dosadit na veniconský trůn nového krále, který je mu tudíž příznivě nakloněn. Takže chlap, který celou tuhle krvavou rebelii začal, teď zdaleka neleží mrtvý někde v lese s kostmi ohlodanými od vlků, nýbrž získal rozhodující vliv na ten nejdivočejší ze všech severních kmenů. Nemusím vám snad připomínat, že Venicony se nám nikdy nepodařilo v pravém slova smyslu porazit a rozdrtit. Na rozdíl od Damnoniů a Selgovů jim zůstala většina vojska a představují tak stále stejnou hrozbu. Váš úkol je tedy prostý, pánové. Nejprve přejdete údolí Špinavé řeky, což je prakticky jeden velký, pro nás zcela neznámý a nezmapovaný močál plný pastí, které dokážou v okamžiku nenávratně spolknout chlapa v brnění. Potom vniknete do pevnosti, lhostejno jestli tajně nebo otevřeně, seberete barbarům orla a, když už budete v tom a bude to jen trochu možné, skoncujete jednou provždy s Calgem, protože ten mizera nedá pokoj, dokud se jeho hlava neobjeví jako těžítko na stole legáta v Tisovém lesíku."

Scaurus se otočil ke svým důstojníkům.

„Nuže, pánové, slyšeli jste prefektovu nabídku. Jak se rozhodnete? Vstoupíme do pevnosti otevřeně, nebo tajně?"

Julius si vyměnil pohled s Markem a ujal se odpovědi.

„V případě otevřeného přístupu se na nás Veniconové sesypou jako vosy a utlučou nás svými kladivy na kaši. Když jsme se s nimi střetli naposled, jejich zuřivosti jsme unikli jen proto, že nám bohové seslali bouři, která barbarům znemožnila překročit řeku. Jsem si ale jistý, že si ještě pořád pamatují naše štíty i to, kolik bojovníků jsme jim onoho dne pobili. Jakmile nás uvidí a zjistí, že jim šlapeme po jejich území, postaví se nám s veškerou silou. Jestliže ale vyšleme nejprve výzvědný oddíl bez jakékoli podpory, aby do pevnosti pronikl tajně, Veniconové na něj uspořádají štvanici a chytí ho dřív, než stačí s ukořistěným orlem doběhnout k Valu. Samozřejmě předpokládám, že Veniconové mají kolem pevnosti rozmístěné bojové jednotky. Musíme tedy najít způsob, jak jejich válečníky vylákat od pevnosti co nejdál, aby se určený oddíl mohl do ní dostat nepozorovaně a přitom měl i reálnou šanci z ní utéct a vrátit se i s orlem domů. Dovolíš mi, abych si to celé promyslel a probral se svými centuriony?“

Scaurus přikývl a otočil se zpět k táborovému prefektovi.

„A teď možná nadešel ten správný okamžik, abys nám představil ty své zabijáky, kteří ti vykukují za zády.“

„Zabijáky, tribune? Jak tě mohlo něco takového napadnout?“

Mladší muž se usmál a pokýval pobaveně hlavou.

„To nebylo tak těžké. Stačí, když si vzpomenu na války s Germány před deseti lety. Mám pocit, že si vybavuji, že i tehdy jsi měl u sebe podobnou, obtížně zařaditelnou skupinku mužů, jejichž přirozenou vlastností byla schopnost splynout s okolím, nechat vše viditelné na starost vojákům a místo toho se tiše věnovat nehezkým, leč nezbytným úkolům, kterými jsi je pověřoval. Pověz mi tedy, prefekte, jaképak dovednosti jsi shromáždil nyní, aby tu za tebe odvedly špinavou práci?“

Prefekt pokynul nejvyššímu ze čtveřice.

„Bude lepší, když ti vše vysvětlí jejich velitel. Objasní ti, co všechno dokážou. Jmenuje se Drest a věř mi, že tady je někdo jako on skutečnou vzácností. Je to Thrák vybavený nejen trpělivostí, ale též rafinovanou mazaností a smyslem pro detail. Já jeho úsudku bezvýhradně věřím. Když tedy dovolíš, moje staré, bolavé nohy už opravdu volají po horké lázni, takže zbytek už nechám na tobě. Dreste?“